75STE JAARGANG No. 9955 DINSDAG 28 OKTOBER 1958

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 27 - 29 Telefoon: Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

HET PAUSLOZE TIJDPERK

Na de dood van een paus is er altijd een aflossing van de wacht, een heengaan van personen en later een komen van nieuwe gezichten in het Apostolisch Paleis. Al degenen, die de paus voor speciale diensten heeft aangetrokken, worden hiervan automatisch ontheven na zijn dood. Zo hebben Moeder Pasqualina en haar helpsters na bijna dertig jaar afscheid genomen van het Vaticaan. De eerste negen jaar verzorgden zij het huishouden van staatssecretaris Pacelli, de overige van Paus Pacelli. De beide particuliere secretarissen van Pius XII, de Jezietenpaters Leiber en Hentrich, de biechtvader professor Bea, de bouwmeester, de lijfarts en de drie prinsen Pacelli in hun kwaliteit van persoonlijke adviseurs — zij allen zagen hun taak beëindigd en hebben thans niets meer met het Vaticaan van doen. Paus Pius XI, die afkomstig was uit Desio bij Monza, koos zich voor privé-medewerkers bij voorkeur Noord-Italianen. Die verstond hij het best, die verstonden Hem. De Romeinen, eeuwige besnoeialen en roddelaars over het pauselijk hof, waren er ontevreden over en ze plachten te zeggen, dat „het Romeinse brood gebroken werd voor de Lombardiërs"! Na de dood van Pius XII zagen de Romeinen de „Milanezen" — hun concurrenten bij uitstek — niet zonder leedvermaak heengaan.

De bezetting van alle ambten in de bestuursorganen der Kerk hangt af van de wil van de paus. Een nieuwe Pontifex kan naar goeddunken de functionarissen, die hij aantreft, handhaven of vervangen. In de praktijk komt het erop neer, dat hij het overgrote deel hunner in hun ambt bevestigt.

Tijdens de periode, dat de H. Stoel onbezet is, blijft de kardinaal-grootpenitenciër met de pauselijke penitenciërs in functie. De functie van Kanselier der Heilige Roomse Kerk blijft eveneens doorgaan. Nu kardinaal Costantini dezer dagen overleed, kwam dit ambt vrij. Zo nodig zal het H. College er (voorlopig) in voorzien. De kardinaal-vicaris, die met zijn hulpbisschoppen namens de paus het bisdom Rome bestuurt, zet uiteraard zijn werk voort. Pauselijke nuntii en delegaten blijven op hun posten. „Zo doet ook de geheimaalmoezenier. Want het pauselijk decreet „Vacantis apostolicae Sedis" schrijft voor, dat de caritas en ondersteuning van behoeftigen in het interregnum op dezelfde wijze en met dezelfde bedragen door moeten gaan als tijdens het leven van de laatste paus.

De Romeinse Congregaties, de „ministeries" dus van het centrale kerkelijke bestuur, onderbreken hun arbeid niet. Maar zij kunnen slechts dat doen, wat geen rechtstreekse goedkeuring of bekrachtiging van de Paus nodig heeft. De bijzondere en buitengewone bevoegdheden, die door de paus aan de prefecten of secretarissen der Congregaties kunnen zijn gegeven, vervallen. De pauselijke rechtbanken: de H. Romeinse Rota en het Hoogste Tribunaal der Apostolisch Signatuur zetten hun werk voort.

De hoogste autoriteit na de paus ten Vaticane echter, de kardinaal-staatssecretaris, ziet zijn opdracht onherroepelijk eindigen bij de dood van zijn paus. Slechts zelden komt het voor, dat een staatssecretaris door de opvolger wordt „overgenomen". In de jongste geschiedenis heeft men dit één keer meegemaakt: kardinaal Pietro Gasparri, die staatssecretaris was onder Benedictus XV, diende ook onder Pius XI, tot hij in 1930 op tachtigjarige leeftijd zijn ontslag nam en opgevolgd werd door kardinaal Pacelli. Pius XII heeft na de dood van kardinaal Maglione in 1944 geen nieuwe staatssecretaris meer benoemd, evenmin als hij na de dood van kardinaal Lauri in 1941 een nieuwe Camerlengo benoemde. Hij beheerde zelf de staatssecretarie en liet zich daarbij assisteren door twee functionarissen: mgr. Tardini en mgr. Montini. Beiden werden in 1953 bevorderd tot pro-staatssecretarissen, een rang, die mgr. Tardini alléén bleef behouden toen mgr. Montini aangewezen werd voor de aartsbisschoppelijke zetel van Sint Ambrosius te Milaan. Uiteraard zijn na de dood van Pius XII ambt en titel van pro-Staatssecretaris vervallen.

Tijdens het onbezet zijn van de H. Stoel ligt het bestuur der Kerk en dat van de 44 HA. groot zijnde Kerkelijke Staat, Vaticaanstad, in handen van de kardinaalscollege. Maar dit bewind draagt een zeer voorlopig en beperkt karakter. Het eerste artikel van de pauselijke constitutie hierover bepaalt, dat het H. College niet de geringste zeggenschap heeft over zaken, die tot de prerogatieven van de paus behoren. Evenmin kan het over de rechten van de H. Stoel of van de Kerk beschikken, noch iets afdoen of toevoegen aan de bestaande door de pausen uitgevaardigde wetten en bepalingen. Slechts in dringende gevallen, die volgens de meerderheid der kardinalen geen uitstel gedogen, kan het H. College maatregelen treffen. De taak, die de bestuurders tijdens het interegnum toevalt is hoofdzakelijk van materiële aard. De teraardebestelling van de overleden paus en alles wat samenhangt met de voorbereiding van het conclaaf vormt gewoonlijk het voornaamste deel daarvan.

De vergadering der kardinalen, de Congregatio Generalis, laat zich bijstaan door een dagelijks bestuur, de Congregatio Particolaris. Deze laatste bestaat uit vier kardinalen, de kardinaal-camerlengo, een kardinaal uit de orde der kardinaal-bisschoppen, een uit die der priesters en een uit de orde der diakens. Dit college handelt uitsluitend in opdracht van de algemene vergadering. De Camerlengo heeft tot speciale opdracht de goederen en de rechten van de H. Stoel te beheren en te bewaren tijdens de vacantie-periode. Hij geldt als de „eerste onder de gelijken" en zoals de antieke Romeinse magistraten vergezeld waren van lictoren, zo wordt de Camerlengo door een piket Zwitserse gardisten begeleid.

Naar een ontwerp van de Duitse beeldhouwer Eberhard Luttner is men in München begonnen met het slaan van gouden gedachtenismedailles van Paus Pius XII. Op de foto: de voor- en achterzijde van de medailles.

MINISTER LUNS:

In ANTILLEN en SURINAME vond ik waardering voor met NEDERLAND bestaande banden

Den Haag. — Het initiatief van de Nederlandse regering om een ambassadeursconferentie in de Ned. Antillen te beleggen is een succes gebleken. Het heeft de Antilliaanse en Surinaamse regering in de gelegenheid gesteld allerlei kwestie die in de rijksdelen overzee anders liggen dan in Nederland, en terecht belangrijk worden geacht, een accent te geven wat beide regering daaraan gaarne gegeven willen zien. Dit antwoordde minister Luns in Den Haag op vragen van journalisten.

Op de vraag of tijdens zijn verblijf in Willemstad een herziening van het Statuut ter sprake is gekomen zeide mr. Luns, dat het doel van zijn bezoek de ambassadeursconferentie was. **„De gesprekken met de Antilliaanse en Surinaamse met de Antill. en Surinaamse regeringsautoriteiten waren volkomen de reacties. Ik heb daarbij bepaald zowel in de Antillen als in Suriname waardering gevonden voor de met Nederland bestaande banden".** Minister Luns zeide in het bijzonder te zijn getroffen door de vooruitgang, die de laatste jaren zijn geboekt in Suriname, waar hij een tweedaags bezoek heeft gebracht. De Surinaamse minister-president heeft de uitnodiging gedaan de ambassadeursconferentie het volgende jaar in Paramaribo te houden.

Mr. Luns deelde nog mede, dat hij te Paramaribo een vergadering had bijgewoond van de raad van ministers, waarbij op de agenda ook punten voorkwamen, die aanleiding bleken te geven tot nuanceverschillen. Zo zijn er in de Ver. Naties vraagstukken, die te Paramaribo anders worden aangevoeld dan in Den Haag. Als voorbeeld noemde mr. Luns de rassenkwestie in Zuid-Afrika. De minister zeide voorts nog, dat in Suriname met enthousiasme wordt gewerkt aan het tienjarenplan en dat de nieuwe regering blijk heeft gegeven, met enthousiasme aan het werk te zijn gegaan.

Het Communistisch bombardement op QUEMOY

Taipeh. — Ondanks het feit dat het een „even" dag is hebben de communistische batterijen hun bombardement op Quemoy vanmorgen hervat.

Of hierbij getracht wordt het vliegveld, de haven en de stranden te sparen blijkt niet uit het communique van het Nationalistische departement van defensie, dat deze wetenschap verspreidde.

Te Taipeh wordt officieel meegedeeld, dat sedert de hervatting van de beschieting van Quemoy door de Chinese communisten 19 burgers op het eiland zijn gedood en 31 gewond, van wie elf zwaar. Er zijn 333 huizen volledig en 156 gedeeltelijk verwoest.

Surinaamse Statenleden misnoegd over Nederlands houding in V.N.

(Van onze korrespondent)

Paramaribo. — In een openbare vergadering der Surinaamse Staten hebben de leden Harry Radhakishun, Emile de la Fuente en Henk Heidweiller hun misnoegen uitgesproken over het feit dat de Nederlandse delegatie in de Politieke Commissie der VN zich van stemmen onthield op het punt van de mensenrechten en de daarmee verband houdende kwestie van Zuid-Afrika. De hr. Radhakishun, bijgevallen door de twee andere vroede vaderen, sprak teleurstelling uit omdat met minister J. Luns bij zijn bezoek een week geleden aan Suriname over deze materie gedachten was gewisseld.

Spr. had het gevoel dat minister Luns "ons voor de gek gehouden" had.

Het oppositieblad De West, dat in het verleden over deze materie bevreemdeling had uitgesproken over Nederlands houding, spreekt nu bevreemding uit over het feit dat de hr. Radhakishun over deze aangelegenheid spreekt, aangezien zijn partij, de Verenigde Hindostaanse Partij, volgens De West op raciale basis geschoeid is. (Uw correspondent heeft vroeger reeds betoogd, dat dit minder juist is. De VHP is op religieuse basis opgezet, doch aangezien de Hindoes ook allen Hindostanen zijn vallen ras en godsdienst hier samen. De Hindostaanse Moslims zitten niet in de VHP.)

—:—

Bonn. — Ambtenaren van de vluchtelingendienst in West-Berlijn meegedeeld, dat er in de afgelopen dagen weer Oostduitse professoren, artsen en ingenieurs naar West-Berlijn zijn uitgeweken.

De kleermaker van het Vaticaan heeft met zijn medewerksters vele overuren moeten maken bij het vervaardigen van deze Pauselijke gewaden. Daar vooraf niet te zeggen is, wie als nieuwe Paus uit het conclaaf zal komen, moesten de gewaden naar verschillende maten worden vervaardigd.

„Wij hebben een Paus:"

Kardinaal ANGELO RONCALLI

De nieuwe PAUS zal JOHANNES XXIII heten

Nog net voor het ten perse gaan van ons blad werd medegedeeld, dat kardinaal Angelo Roncalli, aartsbisschop van Venetië tot Paus is gekozen.

De nieuwe Paus werd na langdurige diplomatieke dienst bij het Vatikaan op 12 januari 1953 tot kardinaal benoemd en drie dagen later tot Patriarch van Venetie.

Angelo Roncalli werd op 25 november 1881 te Sotto il Monte in het diosees Bergamo geboren in studie aan het bisschoppelijk seminarie te Bergamo. In 1900 begon hij zijn theologische studie aan het College Corasela te Rome waar hij een laureaat in de theologie verwierf. Op 10 augustus 1904 werd hij priester gewijd.

Van 1905 tot 1914 was hij prive- secretaris van Mgr Radini-Tedeschi van Bergamo. Terzelfdertijd was hij leeraar in de kerkgeschiedenis en de apologetiek aan het seminarie te Bergame.

In de eerste Wereldoorlog was hij eerst segeant bij het medische korps en later aalmoezenier in militaire ziekenhuizen. Hij diende voorts als Apostolisch Visitator voor Bulgarije tot dat in 1930 zijn benoeming tot Apostolisch Delegaat in dat land volgde. Op 19 maart 1925 werd hij benoemd tot aartsbisschop van Areopolis. In 1935 volgde zijn benoeming tot Apostolisch Delegaat in Griekenland en Turkije. In 1944, werd hij benoemd tot nuntius in Frankrijk.

Hier verwierf hij door zijn bekwaamheid als diplomaat het respect van de diverse politieke partijen. Na zijn benoeming tot kardinaal was het President Vincent Auriol uit wiens handen hij de rode hoed ontving. Hiermede werd een vier eeuwen oude traditie voortgezet.

In 1956 publiceerde Mgr. Roncalli een herderlijk schrijven waarin hij de geestelijkheid en gelovigen waarschuwde voor een z.g. „doorbraak naar links" een term gebruikt om nauwere samenverking tussen katholieken en communisten en dergelijke partijen aan te duiden.

Hij kreeg van de Duitse regering het Kruis van Verdienste voor zijn werkzaamheden ten behoeve van Duitse krijgsgevangenen toen hij nuntius was in Parijs.

De nieuwe PAUS

ANGELO RONCALLI
(Johannes XXIII).

Stoffelijk overschot van kardinaal MOONEY naar DETROIT overgebracht

Het stoffelijk overschot van de zaterdag plotseling te Rome overleden kardinaal Mooney, aartsbisschop van Detroit, is per vliegtuig van Rome naar Detroit overgebracht.

Uit Rome werd hedenmorgen gemeld, dat de gezondheidstoestand van kardinaal Canali aanzienlijk verbeterd is.

Voorstel van Amerika en Engeland afgewezen

RUSLAND weigert kernproeven voor EEN JAAR TE STAKEN

New York. — Rusland heeft bekend gemaakt dat het weigert om van vrijdag af zijn kernproeven voor een jaar te staken zoals Amerika en Engeland aangekondigd hebben te zullen doen.

De Russische onder minister van buitenlandse zaken Zorin zeide dit in de politieke commissie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

„Het standpunt van de Westelijke mogendheden die weigeren onmiddellijk en onvoorwaardelijk hun kernwapenproeven te staken, vindt de Sowjet Unie een reden om voort te gaan met kernproeven. Zij zal dit doen in de verhouding tot een ten aanzien van het aantal proeven van Amerika en Engeland tezamen totdat het aantal Russische experimenten na 31 maart van dit jaar gelijk zal zijn aan het aantal kernexplosies van Amerika en Engeland.

De Russische regering zal net zo handelen indien Amerika en Engeland ook in de toekomst een overeenkomst voor algehele staking van kernproeven blijven dwarsbomen. Maar indien Amerika en Engeland direct en voorgoed de proeven staken zal Rusland ogenblikkelijk met de proeven ophouden, hoewel de Sowjet-Unie gelijk bekend veel minder proefexplosies teweegbracht dan Amerika en Engeland, aldus Zorin. Hij verklaarde dat zijn regering zal trachten zoveel mogelijk bij te dragen aan het welslagen van de a.s. Genefse conferentie. Hij vroeg de assemblee zich ondubbelzinnig uit te spreken voor onmiddellijke stopzetting wer kernproeven en dat deze staking van kracht blijft totdat de atoommogendheden tot een akkoord zijn gekomen, waar en wanneer dan ook.

Zorin wees erop dat opschorting voor een jaar van de proeven niet werkelijk een staking van de proeven inhoudt, daar men ongeveer een jaar nodig heeft om de gegevens van gehouden proeven uit te werken en om nieuwe voor te bereiden. Daarom wil de Sowjet-Unie aan zulk een tijdelijke staking niet meedoen.

De Amerikaan Barco achtte Zorins verklaring zeer belangrijk en zei toe dat de Amerikaanse delegatie haar met zorg zou bestuderen. Zij rechtvaardigde de bezorgdheid waarvan in de commissie over Ruslands ware bedoelingen was gewaagd. Maar ik hoop en vertrouw dat ik ernaast ben, aldus Barco.

De Britse regering is ten zeerste teleurgesteld over het besluit van de regering van de Sowjet-Unie om vrijdag niet te stoppen met het nemen van kernproeven.

Men hoopt in officiele kringen in Londen nog steeds dat Ruslands op dit besluit zal terugkomen, zo verluidt van een functionaairs van het ministerie van buitenlandse zaken.

Nog 6711 Nederlanders in augustus in Djakarta

Djakarta. — Volgens een mededeling van het Indonesische ministerie van voorlichting verbleven eind augustus nog 6711 Nederlandse onderdanen in Djakarta.

Eind januari jl. was dit aantal nog 12.485, en medio 1957 omstreeks 16.000.

Elf krantenbureaus in Bangkok gesloten

Bangkok. — In Bangkok zijn dezer dagen elf krantenbureaus door de overheid gesloten teneinde orde en rust te handhaven. De meeste getroffen bladen zijn links georiënteerd. Er is een dertigtal arrestaties verricht. De betrokkenen zouden de wet tegen het communisme hebben overtreden.

Bestuur van Pakistan thans in militaire handen

Karachi. — Generaal Ajoeb Chan, die sedert gisteren de functies van president van de republiek, eerste minister en chef van het leger in zijn persoon heeft verenigd, heeft de chefs van de marine staf, de staf van het leger en de staf van de luchtmacht als zijn naaste medewerkers aangewezen.

Het bestuur van Pakistan is hierdoor geheel in militaire handen gekomen.

BORIS PASTERNAK geschrapt als lid van Sowjetbond van schrijvers

Moskou. — Boris Pasternak, de Russische winnaar van de Nobelprijs voor literatuur, is geschrapt als lid van de Sowjet-Bond van schrijvers. Voorts is hem de titel „Sowjetschrijver" ontnomen.

—:—

Belgrado. — Petar Palacicini, een ZuidSlavische beeldhouwer, die internationale bekendheid verwierf in de periode tussen de beide wereldoorlogen, is te Dubrovnik overleden, zo meldt het Zuidslavische persbureau Tanjoeg.

De beroemde zangeres Irmgard Seefried arriveerde dezer dagen op het Centraal Station te Amsterdam. Zij zal in het Concertgebouw in Amsterdab optreden. Op het station werd zij afgehaald door haar man, de beroemde violist, prof. Wolfgang Sneiderhan.

Willemstad. — De 19-jarige Lino Virgina heeft — ondanks het feit, dat hij aan elke hand slechts twee vingers bezit — het gepresteerd om zijn type-diploma te behalen. Dank zij zijn leraar, de heer T. C. J. Kuipers, die een speciaal systeem voor zijn leerling ontwierp, kon Lino na vier maanden zijn examen afleggen, hetgeen hij met goed gevolg deed.

Zijn puntenlijst, die hem werd toegekend door de examencommissie, bestaande uit de Zeereerw. fraters Evonius en Canutus, zag er als volgt uit: Uitwerken iktee 7; Vaardigheid 7; Korrekt Werken 9; Eenvoudig tabulatorwerk 9. Vermeldenswaard is, dat Lino, die reeds 13 jaar in het Mgr Verriet Instituut verblijft, met normale snelheid typt.

Zowel direktrice Speekenbrink als de leden van de examencommissie, spraken hun waardering uit over de prestatie van Lino, en eveneens werden woorden van waardering geuit aan het adres van de heer Kuipers, die in deze prestatile een groot aandeel heeft gehad.

Op de foto: staand de heer Kuipers; zittend Lino Virgina.

Gereserveerde houding der Britten bij DUITS staatsiebezoek aan ENGELAND

Bonn. — Het regeringsgezinde blad „General-Anzeiger" schreef, dat het misschien verstandig zal zijn als koningin Elizabeth haar voorgenomen bezoek aan West-Duitsland niet al te spoedig brengt.

Na de verontwaardiging die het bezoek van bondspresident Heuss bij vele Britse bladen heeft gewekt, zou het een vreemd schouwspel zijn koningin Elizabeth door dichte menigten uitbundige Duitsers te zien schrijden, aldus het Westduitse blad.

„Een dergelijke enthousiasme zou de Britse pers het verwijt kunnen ontlokken, dat wij al te opdringerig waren, hetgeen opnieuw teleurstelling zou kunnen wekken".

Aan de vooravond van zijn terugkeer naar West-Duitsland heeft de Duitse bondspresident Heuss gezegd, dat zijn land iets goed te maken heeft. Op een bijeenkomst van organisaties die werkzaam zijn op het gebied van de Brits-Duitse betrekkingen zei prof. Heuss tot de Britten, dat niemand zal trachten „de verschrikkelijke dingen die in de oorlog zijn gebeurd", geringer voor te stellen dan ze waren.

In een op de band opgenomen interview voor de Westduitse radio heeft Heuss verklaard, dat Duitse journalisten die verbaasd waren over de gereserveerde houding der Britten en die daarop commentaar hebben geleverd „idioten" zijn.

Het is toch te begrijpen, zei hij dat de ervaringen van de slechte jaren die de Britten doorgemaakt hebben, nog in vele mensen leven.

Ik heb niet achter de Britten aangelopen, aldus Heuss, „en zijn niet achter mij. Wij hebben elkander ontmoet met de overtuiging dat onze volken op basis van vertrouwen aan hun gemeenschappelijke toekomst en de toekomst in het algemeen moeten bouwen, zo zei hij.

Volgens de Londense „Daily Telegraph" heeft de Westduitse ambassadeur in Londen, von Herwarth, verteld hoe president Heuss deze week gereageerd heeft op de opmerking van iemand uit zijn gevolg over een menigte die bij het paleis van Buckingham had staan juichen.

Tachtig procent van de mensen juichte de koningin toe, zei Heus, tien procent juichte voor de paarden en de resterende tien procent bestond uit Duitsers.

Filmavond in club J.P.F.

Willemstad. — Op Donderdag 30 Oktober e.k. aanvangende om 20.00 uur precies heeft er een filmvoorstelling in de club plaats. Als hoofdfilm zal worden vertoond, een muzikale in TECHNICOLOR getiteld: „SERENADE". De hoofdrollen zullen worden bezet door MARIO LANZA, SARITA MONTIEL en JOAN FONTAINE.

„The Great Caruso" zal fragmenten zingen uit de aria's van o.a. Madame Butterfly, Traviata en Rigoletto. In ons voorprogramma, A goodwill tour around the Carribean in kleuren bij „SIMPLEX". Gesproken en gezongen in het Engels.

Introduktie is toegestaan. KINDEREN WORDEN NIET TOEGELATEN.

R. V. D. RADIO-UITZENDING

Willemstad. — Hedenavond zal in de gebruikelijke wekelijkse uitzending van de Regeringsvoorlichtingsdienst een vraaggesprek worden uitgezonden met mr N. Debrot, direkteur van het kabinet en plv. gevolmachtigde minister van de Nederlandse Antillen in Nederland.

EMMASTAD

C.P.I.M. WACHTDIENSTEN

Telegram Afdeling:

Kantoren open 07.00 — 23.30 tel. 2307 J.N.F. Jung 23.30 — 07.00 tel. 3353 b.g.g. 2400.

Personeel Afdeling:

A.H. Beeker, tel. 24089 Bacoenaweg 58, Charo. b.g.g. nadere inl. tel. 2400.

Materialen Dienst
A. de Jong tel. 4234

Rederij-Scheepsagentschappen:
E. van der Werf tel. 3101

Dok Afdeling.
16.30 — 1.00 tel. 2279 — 2098; van 1.00 — 07.30 H. Ruytenberg tel. 3938.

Theater Asiento:

„De schat van Afrika"
Toegang uitsluitend voor leden en introducees.

Statenvergadering

Willemstad. — Gisteravond hielden de Staten van de Nederlandse Antillen een openbare vergadering, waarbij een agenda van zeven punten werd behandeld.

Bij de opening om 21 uur door voorzitter R. J. Isa was bericht van verhindering ontvangen van de heren Dip en Da Costa Gomez. De overige leden waren allen aanwezig.

De eerste twee agenda-punten betroffen de ingekomen stukken en de adviezen van commissies. Deze twee punten werden vlot doorgehamerd, met slechts een onderbreking van de heer Van der Hoeven, die vroeg of de leden van de Staten niet meer inlichtingen kunnen krijgen omtrent personen, die zich willen naturaliseren.

Bij het derde agenda-punt: Initiatief ontwerp-landsverordening tot wijziging van de Onderwijsverordening 1935 (P.B. 1954, nr 43) (1958—59—34; 1957—58—13) (Invoering van het Nederlands als voertaal bij het onderwijs op de Bovenwinden).

De heer Lopes opende de rij sprekers en sprak zijn dank uit aan de leden van het college en die van de commissie, die allen hun medewerking hebben verleend aan deze voor de Bovenwinden zo belangrijke zaak. Hij gaf een uitleg waarom dit projekt zo belangrijk is en hoopte dat het ontwerp op 1 september 1959 in werking zal treden.

Over dit ontwerp werd niet minder dan vijf uur gesproken, voordat men overging tot de stemming. Over het algemeen genomen is niets nieuws naar voren gekomen en het debat lag op een zeer persoonlijk vlak. Het ontwerp is uiteindelijk aangenomen met 12 stemmen voor en 8 tegen (Dip en Gomez waren afwezig, Gomez was jarig).

De vergadering werd hierna geschorst en hedenochtend om negen uur weer voortgezet, teneinde de resterende vier punten van de agenda af te handelen.

Commissie ter bestudering woeker ontbonden

Willemstad. — In verband met het volbrengen van haar taak is de bij landsbesluit van 17 november 1955 no. 18 ingestelde Commissie die de opdracht had het euvel van de woeker te bestuderen en hiertegen maatregelen te nemen ontbonden, onder dankbetuiging voor de door de Commissie bewezen diensten.

C. C. C. - kwartiertje

Willemstad. — In het C.C.C.-kwartiertje, dat hedenavond om 21.15 uur over de Curom wordt uitgezonden, zal de serie „Gesproken Portretten" worden voortgezet. Herman Teirlinck za dan door Raymond Prulez worden besproken.

—:—

Bonn. — In Dresden (Oost-Duitsland) is in een staatsbedrijf een plafond ingestort, waardoor vijf mensen om het leven zijn gekomen en twaalf gewond.

Post van de Bovenwinden

Een reisje met de „ANTILIA"

Hoe gemakkelijk stapt men in Curaçao of Aruba niet van de kaai aan boord van een schip.

Men behoeft maar een onhandige en zwieberige statietrap te beklimmen en men heeft de vaste grond (van het schip) onder zijn voeten. Dat is een veelbelovend begin van een reisje naar de Bovenwinden en daar zal men wel bemerken dat een op en neer dansend bootje, dat langszij komt op de rede nog iets anders is dan een stevige rustige kaai.

Men zal ook wat anders bemerken nl. dat er ook zo maar niet een bootje langszij komt.

Er schijnen vele haken en ogen aan landingen op de Bovenwinden vast te zitten. Zo althans was het ook met Antilia's laatste reis.

Zaterdagochtend vroeg glijdt onze boot glorieus de baai van St. Maarten binnen. Altijd een evenement van belang aangezien we maar eenmaal per maand die eer hebben. Het schip is blij deze reis weer netjes volbracht te hebben en de nodige spullen te brengen aan hen, die er al zo lang geduldig opgewacht hebben.

Op het schip verwacht men een bezige dag, men zal beginnen met vier auto's te lossen en dan kan, voor de dag voorbij is, de vracht voor St. Maarten wel geheel gelost zijn.

Maar niks daarvan. De agent van St. Maarten komt verklaren, dat die ochtend niet gewerkt kan worden wegens de verschrikkelijke hoge golven op de kust. Van boord af kon niemand die verschrikkelijke golven ontdekken maar het almachtige woord van de agent hield het werk op tot zaterdagmiddag (en gaat op die middag ook niet een dubbele betaling in voor de lossers?)

Zo ligt het schip 's avonds nog met zijn meeste vracht en de maandag moet aan de lossing besteed worden op St. Maarten.

Dinsdag bij daglicht komen we op Saba, waar de zee wel zo ruw is, maar alles vlot verloopt zodat we tegen de middag naar St. Eustatius vertrekken en, na enige uren lossen, kunnen we door naar St. Kitts.

Daar is een waarschuwing voor vuil weer hoewel geen orkaan. Voor St. Kitts was er niet veel vracht; het kon in de loop der avond afgehandeld zijn maar voor de luiken open gaan begint het goede te gieten, zodat alles opgehouden wordt tot laat in de avond.

Dat is niet zo erg want de rest van de nacht kunnen we besteden om weer terug te varen naar St. Maarten, waar we na vele schuivers op de volle zee, woensdag ochtend vroeg zo waar in een kalme baai teucht komen, beschenen door het zonnetje.

Daar liggen we dan, kalm na de woelige nacht, voor St. Maarten maar ook absoluut niet meer dan dat. St. Maarten daar en de Antilia hier. Het ene uur na het andere kon men dan wel zeggen: zuster Anna, ziet ge nog niets komen? .... zuster Anna zag niets komen.

Geen bootje, geen sterveling, niets. Het zonnetje verdween, de wolken verschenen, verandering in de natuur, maar geen verandering in St. Maarten.

Dat duurde zo tot na 10 uur, toen pas was er enige beweging te bespeuren en kwamen een paar bootjes, getrokken door de motorboot in onze richting. Het mooie weer had er ook genoeg van en voor de bootjes bij de Antilia waren, regende het alsof het zo behoorde. De motorboot was kapot geweest en daarom die vertraging. Eindelijk konden dus de reizigers aan land, zij het dan druipend van de regen. Tussen de buien door is die dag geladen, zodat 's nachts de oversteek naar Saba kon gemaakt worden. Daar stond nog eens een branding op de kust, maar de Sabanen hadden toch kans gezien een boot in zee te krijgen.

De passagiers voor Saba konden landen, wel overspoeld door drie, vier grote golven voor zij 't bootje konden verlaten, maar zij waren er toch. Nu de vracht nog. Men stond in twijfel — doorvaren en de vracht de volgende maand afleveren of het weer even afwachten. Wacht even, zeiden de Sabanen, we klaren het wel en hoe druipend van zeewater ook, zij hebben de vracht aan land gesleept.

Westduitse economie ondervond weinig invloed van situatie in Midden-Oosten

(Van een speciale correspondent in Bonn)

De gebeurtenissen in het Midden-Oosten hebben op het economische leven in de Westduitse Bondsrepubliek geen merkbare invloed gehad. Angstinkopen hadden — ook in de particuliere sector — niet plaats. Tijdelijke prijsstijgingen op de wereldmarkt van een aantal grondstoffen hebben op het prijsniveau in West-Duitsland geen uitwerking gehad. Er is zelfs een duidelijke neiging tot prijsdaling, met name in de elektrotechnische en in de textielindustrie.

Op de effectenbeurzen was ook van een vakantiestemming niets te merken. In juli j.l. steeg het gemiddelde koersniveau tot de recordhoogte, die in augustus 1955 werd geboekt. De handel was zeer levendig.

Factoren, die bijdroegen tot de koersstijging waren de verlaging (met 15%) van de vennootschapsbelasting (die hogere winsten en daardoor betere dividenden deed verwachten) en de daling van de rentevoet. De stabiliteit van de markt werd maar kort onderbroken door de crisis in het Midden-Oosten en reeds na korte tijd zette het herstel in.

In juli werden 98 dividenden voorgesteld door vennootschappen, hiervan waren er 41 even hoog als in het vorige jaar, 32 waren hoger, 16 vennootschappen keerden ook dit jaar geen dividenden uit en 6 hervatten de betaling van dividenden. Slechts 3 vennootschappen verlaagden hun winstuitkeringen. Het gemiddelde dividend steeg in juli j.l. van 9.18 tot 9.21 procent.

In het middelpunt van de belangstelling staan op de Westduitse beurzen op het ogenblik de aandelen der chemische, kolen- en staalindustrieën. Aandelen kolen en staal kwamen voor het eerst sinds maanden in beweging, met ten dele zeer aanzienlijke koerswinsten.

In de Westduitse bladen en vaktijdschriften wordt ijverig gediscussieerd over de vraag, of de aandelenkoersen een naar verhouding niet veel te hoog peil hebben bereikt. De meningen lopen ver uiteen.

Aan het ene uiterste staat de groep, die de overtuiging is toegedaan, dat nu het koerspeil algemeen 30 procent hoger ligt dan aan het einde van het vorige jaar en het aandelenrendement daardoor is gedaald men verder niet meer op stijgingen mag rekenen en veeleer een koersdaling moet verwachten aangezien de conjunctuur er toch lang niet meer zo gunstig voor staat als in de afgelopen jaren. Aan het andere uiterste staan degenen — en dat zijn, volgens „die Zeit", vooral de praktijkmensen van de beurzen — die aan hun optimisme voorlopig nog vasthouden en geloven dat het thans bereikte koersniveau nog niet rijp is voor stabilisering, doch zich nog verder omhoog zal laten schroeven.

De groep der optimisten is waarschijnlijk groter. De momentele afzwakking der conjunctuur — die men stabilisatie op het eenmaal bereikte, zeer hoge niveau zou kunnen noemen — zal, naar men verwacht, niet leiden tot een stagnatie in de uitkering van dividenden. De toon der jaarverslagen is optimistisch en in het algemeen verwachten de bedrijven en industrieën hun winsten over 1958 op het peil van het vorige jaar te kunnen handhaven. Voor de aandeelhouder zit daar zelfs nog de mogelijkheid van een dividendverhoging in, wanneer een vennootschap bereid is om het geld dat zij aan vennootschapsbelasting nu uitspaart in de vorm van (hogere) winst uit te keren, hetgeen vele ondernemingen ongetwijfeld zullen doen.

Dit alles verhoogt de aantrekkelijkheid van het aandelenbezit en stimuleert de koopzucht ter beurze, hetgeen zich ten dele kan kristalliseren in verder stijgende koersen. De levendigheid van de Westduitse beurshandel wordt de laatste maanden veroorzaakt door omstandigheden, die met de conjunctuur niets te maken hebben. Het is echter een omstandigheid, die voor de aandelenbezitter niet zonder gevaar is, omdat de hoge politiek een streep door de rekening zou kunnen halen. Ook het invloedrijke Westduitse financieel-economische blad „Industriekurier" gaf als zijn mening dat de aandelen-koersen in doorsnee nog niet te hoog zijn. Dat is overigens ook de mening der banken. Een onbeantwoorde vraag is echter, hoe het bij de toch wel hoge koersen zou kunnen komen tot de door de Westduitse regering gewenste spreiding van het eigendom over een zo breed mogelijke basis. Deze spreiding zal voorlopig wel moeten plaatshebben via andere vormen van eigendom (spaargelden, bouwsparen, levensverzekering, hypotheek en eigen woning). De tijd dat ook de kleine belegger zich in belangrijke mate voor aandelen gaat interesseren ligt nog in het verre verschiet.

De wereldvoorraad uranium

Straatsburg. — Volgens een voorlopige raming beschikt de wereld over een hoeveelheid exploiteerbaar uranium van tien miljoen ton, hetgeen overeenkomst met niet minder dan honderdduizend miljard ton steenkool, een onuitputtelijke energiebron.

Dit verklaarde het lid van de commissie voor de euratom de grote op een persconferentie, die werd gehouden in het kader van de zitting van het Europese parlement in Straatsburg.

In verband met de grote voorraden uranium, die thans reeds voorhanden zijn, zo zeide hij nog, daalt de prijs daarvan voortdurend hetgeen mag doen verwachten dat binnen een afzienbare termijn de prijs van de door uranium opgewekt energie niet hoger zal zijn dan die, welke op traditionele wijze via steenkool wordt verkregen. Op het ogenblik is de door uranium opgewekte energie echter nog 150 tot 350 procent duurder, zo zeide hij.

—:—

Oslo. — De juridische commissie van het Noorse parlement heeft zich uitgesproken voor afschaffing van gevangenisstraffen „op water en brood en „met een hard bed".

Ir. J. H. VELDERS legt functie eind november neer

Willemstad. — Naar wij van de afdeling Public Relations, van de CPIM vernemen, zal Ir. J. H. Velders zijn functie van directeur van de NV. Curaçaosche Petroleum Industrie Maatschappij, N.V. Curaçaosche Scheepvaart Maatschappij en N.V. Arend Petroleum Maatschappij eind november neerleggen en begin januari 1959 worden benoemd in een leidinggevende functie in Iran.

De heer Velders zal worden opgevolgd door de heer Ir. C. van Driel van Wageningen, tot voor kort general-manager van de Svenska Shell A/B in Zweden en thans werkzaam bij de N.V. de Bataafsche Petroleum Maatschappij in Den Haag.

Aangezien de heer Van Driel van Wageningen zijn nieuwe taak niet voor begin 1959 zal kunnen aanvaarden, is Ir. E. E. De Bruin, adjunct-directeur van de N.V. de Bataafsche Petroleum Maatschappij, tijdelijk met het bestuur van de NV. Curaçaosche Petroleum Industrie Maatschappij, N.V. Curaçaosche Scheepvaart Maatschappij en N.V. Arend Petroleum Maatschappij belast.

Nieuwe duikboten in V.S. in produktie

Groton. — Een woordvoerder van de Amerikaanse marine heeft in Groton (Connecticut) verklaard, dat in de Ver. Staten nu duikboten in produktie zijn waarbij de atoomduikboot Nautilus slechts een T-Fordje is.

Wij zullen spoedig duikboten bezitten zo groot als kruisers, die met raketten elk gewenst doel in vijandelijk gebied kunnen treffen, aldus de woordvoerder.

Politieberichten

Willemstad. — Om 19.00 uur gisteravond deed een mevrouw, wonende op Celinda, aangifte, dat loslopende honden vier schapen en een zogend jong hebben doodgebeten. Zij verzocht — voor zover mogelijk — opruiming der honden.

— Om 18.00 uur gisteravond werd gemeld, dat op de Gosieweg ter hoogte van de Toko, een boompje door kwajongens in brand was gestoken. De patrouille, die ter plaatse ging, kon de brand niet zonder water blussen en moest de brandspuit erbij halen om het boompje te blussen.

— Op de Van Slobbeweg ter hoogte van het Rif-zwembad vond gistermiddag om 13.40 een aanrijding plaats tussen twee personenauto's. Beide motorrijtuigen werden beschadigd. Schade ƒ 400,—.

— Tijdens het verplaatsen van een pick-up op de Arraratweg door de bestuurder, reed deze achteruit tegen een houten wand van perceel 13 aan. Van bedoeld perceel werden enige palen omver gereden. De pick-up beliep geen schade.

— In een personenauto, geparkeerd op Marietje, werd kortsluiting gemeld. Door de patrouille werd de accu uitgeschakeld. Het betrof een kortsluiting onder het dash-board onder het stuur. Een nota voor de bestuurder werd in de auto achtergelaten.

— Bij het inklaren van een schip op Caracasbaai werd medegedeeld, dat om 17.30 uur vlak voor de havenmond, een bemanningslid was uitgegleden en op de scherven van een bord, dat hij gedurende de val bij zich droeg, was terecht gekomen. Het gevolg hiervan was, dat de man een vrij diepe snijwond aan de rechterzijde van zijn buik opliep.

Gisterochtend voer de zeesleper „Poolzee" met een der oude tankers van de C.P.I.M. op sleeptouw, de St. Annabaai uit met bestemming Nederland. Zoals bekend, gaan deze tankers in Nederland naar de sloperij.

Groeiende vijandigheid jegens de missie in vele landen

Elders opmerkelijke successen

(Van een bijzondere medewerker)

„Als ik twee zielen had, zou ik er een van willen opofferen om deze bisschopswijding te verrichten; maar nu ik er slechts één heb, welke ik zalig wil maken, zal ik deze consecratie nooit verrichten zonder dat ik hiervoor toestemming van Rome ontvangen heb." Met deze bewogen verklaring heeft mgr. Li, bisschop van Puchi, zich aanvankelijk verzet tegen het toedienen van de bisschopswijding aan de Chinese priesters Tung en Yüan. De communistische machtshebbers in China onderwierpen echter de bisschop een week lang aan een „herscholing". Er valt slechts te raden naar hetgeen zich in die week precies heeft afgespeeld, doch de uitkomst van de herscholing is bekend. Mgr. Li heeft gehoorzaamd aan de opdracht van de communistische partij en op 13 april van dit jaar de beide priesters toch tot bisschop gewijd.

Deze gebeurtenis vormt een van de meest dramatische feiten, welke vermeld zijn in het missie-jaaroverzicht van het Nationaal Bureau van de Pauselijke Missie-Actie. Het schisma in China is een zaak, die men natuurlijk wel kent uit de berichten dienaangaande, doch die de harten en geesten van de in vrijheid levende katholieken over het algemeen nog te weinig occupeert. Op de komende Wereldmissiedag wordt daarom met name gevraagd om gebed voor de Kerk in China, die men van binnenuit tracht te vernietigen.

Nergens in Azië is de situatie voor de Kerk zo slecht als in China, maar ook in diverse andere landen kampt de missie met een groeiende vijandige gezindheid. Daar waar het missiewerk zich vrij ontplooien kan, ziet men vrijwel overal een opmerkelijke groei van het katholicisme. In Zuid-Korea bijvoorbeeld zijn de laatste jaren gemiddeld zestig bekeringen per dag genoteerd, op Formosa is het aantal katholieken in vijf jaar gestegen van 22.000 tot 114.000, in Zuid-Vietnam konden na de vrede 50.000 doopsels worden toegediend en in Singapore is de belangstelling voor de katholieke godsdienst zo snel toegenomen, dat men met schriftelijke cursussen in het Engels, het Chinees en het Indochinees moest beginnen om in het elementair onderricht te voorzien.

In andere gebieden echter wordt de missie nog wel getolereerd, doch met argwaan in verschillende gradaties omringd. Indië bijvoorbeeld — waar men toch al staat voor het levensgrote probleem hoe het christendom gepredikt moet worden aan een bevolking van 350 miljoen mensen, die in overgrote meerderheid niet eens één maaltijd per dag hebben — verdient in dit opzicht aandacht. De Kerk in Indië is op weg een inheemse kerk te worden, doch zij heeft nog dringend behoefte aan buitenlandse missionarissen en voor hen is het „klimaat" in sommige delen van het land niet gunstig meer.

Zij krijgen bijwijlen bezoek van ambtenaren, die willen weten hoe ze het hebben klaargespeel. een aantal dopelingen te krijgen en er klinken beschuldigingen, dat de missie de bekeerlingen „koopt", hen ontrouw maakt aan de volksaard en dat de christengemeenschappen gebruikt worden als toekomstige aanvalsbases ten dienste van het imperialisme.

In Afrika doen zich soortgelijke problemen voor. De Islam en het communisme trachten de missie de pas af te snijden. De gevaarlijkste gebeurtenis van het afgelopen missiejaar acht men de Afrikaans-Aziatische conferentie van Caïro, welke geleid heeft tot de oprichting van een secretariaat, waarin de communisten duchtig gepenetreerd zijn.

Het hoofdprobleem voor de missie in Afrika is het schreeuwend gebrek aan priesters. In de streken, waar de missie gunstige resultaten boekt, is het succes veelal beangstigend omdat het de priesters, wanneer zij zich ook maar enigszins willen bekommeren om degenen, die in de Kerk opgenomen wensen te worden, onmogelijk is ook nog zorg te besteden aan de reeds gedoopten. Centraal-Afrika heeft op het ogenblik voor zijn ruim 7,2 miljoen katholieken slechts ruim 3800 prie ters, terwijl er zeker tweemaal meer zouden moeten zijn. Afrika ir z'n geheel telt thans drie miljoen katechumenen, dat is drie-vierde van alle aanstaande bekeerlingen ter wereld. Een andere moeilijkheid doet zich nog voor in Zuid-Afrika, waar de katholieke kerk, die geen rassenscheiding kent, de tegenstand ondervindt van blanken, die de apartheid voorstaan.

Het Verre Oosten en Afrika bepalen voor een belangrijk deel het huidige missiebeeld, doch daarnaast dient men ook oog te houden op de zorgen van de Kerk bijvoorbeeld in Zuid-Amerika, in het Middenoosten en in een dun bevolkt vicariaat als Noord-Noorwegen. Anderzijds mag niet onvermeld blijven de snelle vooruitgang van het aantal bekeringen onder de Amerikaanse negers: jaarlijks worden hier circa 10.000 volwassenen gedoopt.

Indische vrouwen biddend tijdens een H. Mis.

Zijn er brieven van U bij?

Lijst no. 40 van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden stukken.

BRIEVEN.

A. Annie Allen, Vernita Ashe, Caroline Andrew.

B. Nelly Henriette van Brummelen, Agnes Berkel, Phillip Buffong, Maria Benjamin, S. Barrett, Maria Benjamin, A. Boyde-Joseph.

C. G. T. Charles, Mardo A. Cenerini, Apolonia Cecilia, Herbert Cyril, Aura Conradus, Myrtle Caity, Dario Craanberg.

D. Sj. Dalmaijer, L. J. Dijkhuizen, Catherin Duby, Florence Dyer.

E. Rosita Estrada.

F. Frine Felida, Martins Felida, Alexander L. Frans.

G. John Granger, G. A. A. Groeneveld, H. Galjart, B. Gabriela.

H. Emily E. Hassell, R. v.d. Ham, Francisca Hose, M. Hill, Mario Heyer, Maria Henry, Otilia G. Henriquez.

I. Sr. Ive.

J. Cornelia St. Jago, R. C. James.

K. A. Kok.

L. Rannie St. Louis(2), Verita Lard.

M. D. A. Maria, Agnes Moses, Carlos Molina, Petronilia Martunus, Angela Matthew, J. A. Maldonado.

N. Alfonso Novels.

O. George Octave.

P. Wilfrido Pusin, Hilda Polonia, Jimon Pieternella, Rosario La Puente.

R. Mr. & Mrs. Ricardo, James Cecil Rogers, Lucia Rouse, Evelina Roja, Bertje en Ivonne van Rossum.

S. Dafodil Stealls, Susana Spesi, Bertha Savans, Anthony dos Santos, Anne Senor, Juliana Sjiem, Julio Ramon Silie, J. Schoop, Mary Sulton, J. Sellies, H. Swaag, R. Sparenberg, St. V. G.

T. J. Tunk(2).

V. K. S. de Vries, Ronald Vos.

W. R. E. Waight, A. N. van de Wiel, Evelyn Williams, Wilson Agencies.

POSTPAKKETTEN.

D. Armschka Diederens.

J. H. A. Janssen.

M. Louise Martis.

P. Samuel Paryag.

R. G. Rekveld.

S. G. w. F. Steenkuk.

DRUKWERKEN.

A. American Exporter, Joseph Allie.

C. Octavio Carolina.

F. Violet Finch.

G. Th. Groenendaal, M. G. Groenendaal.

H. P. v.d. Helm.

J. Morrison James, Violet James.

K. W. Knaap, A. Knetsch-Reule.

L. Romualdo Felix Lopez.

M. Margareth Martha, Anna Paulina Mathilda.

R. Juan M. M. Rojer, Siela J. Rojer, J. Rijfkogel-Goud.

S. J. Schurmann, Star Trading Co., E. Schuurman(2), L. D. Symor.

T. H. Tuin(2).

V. J. van Veen.

AANGETEKENDE STUKKEN.

A. Joao de Abreu, Th. de Aquino Adamus.

B. Jan Bons Jr., R. A. F. Bottino, Aura Irena Bito, Yolanda Bakhuis, L. C. H. Bergman.

C. Violet V. Claxton, Ruben Charlita, A. Cudgon.

D. C. H. Dekker-Servaas.

F. Armando de Franca, S. I. Farrell, David M. Francis, Hildo Fullinck, P. Frederik.

G. Viola Guluk, Pedro Garcia, S. M. Gomez, M. I. Gysbertha.

H. G C. Hagemans, Dolorita de Hans.

I. W. Isenia.

J. A. M. Jacobina, Z. Jose, U. Jackson.

K. J. G. Kion. W. A. Klooster, Mevr. Kent-Koenders.

L. S E. Leito.

M. Gabriel Maturin. Sophia Martinia.

R. Federico Richardson. Venus A. Rombley. Rotgans-van Beerkom, Elzeva M. Roper, Emirto Raap.

S. J. Silberstein.

T. A. C. Thuis, W. G. Trappenberg.

W. S. van der Werf, Hose Antonio Windster.

Het geestelijk TESTAMENT van Kardinaal COSTANTINI

Dinsdag jl. is in de kerk van St Jan der Forentijnen de pontificale Requiemmis opgedragen voor de zielerust van de vrijdag te Varen overleden kardinaal Constantini, kanselier van de heilige Roomse Kerk. Celebrant was de Nederlander Mgr P. C. van Lierde, vicaris-generaal van Vatikaanstad. De absoute verrichtte kardinaal Tissérant, deken van het heilig College van Kardinalen. Bij de plechtigheid waren 39 kardinalen aanwezig.

Dinsdagmiddag is het stoffelijk overschot van kardinaal Constantini overgebracht naar zijn geboorteplaats Castion de Zoppola, waar het bijgezet is in het graf, dat de kardinaal bij leven in gereedheid had laten brengen.

Kardinaal Constantini liet een „geestelijk testament" na, waarin hij verklaarde, dat „het leven mij, meer dan ooit, toeschijnt als een voorbijgaande droom op de drempel van het eeuwig ontwaken".

De kardinaal begint zijn testament met te zeggen: „Ik verneder mijzelf in het aanschijn van God en geef mij over aan zijn oneindige barmhartigheid", waaraan in het Latijn is toegevoegd: „wegens mijn talloze zonden en nalatigheden, de hulp van Maria, de toevlucht der zondaren inroepend."

Het testament vervolgt: „Ik voel mij in waarheid verbaasd over de goedheid, waarmede God zich gewaardigd heeft mij te overstelpen met zoveel onverdiende gunsten. Aan deze verbazing voegt zich een gevoelen van de grootste en diepste dankbaarheid."

De kardinaal dankte de Pausen, kardinalen en andere prelaten, alsook herinnerde hij zijn verwanten, vrienden en vroegere parochianen. Speciaal noemde hij zijn vrienden in China, waar hij vele jaren als Apostolisch Delegaat heeft gediend. Het geschrift eindigt met de woorden. „Ik geloof niet, dat ik vijanden heb, maar indien ik onbewust iemand heb beledigd vraag ik vergiffenis. Ik vergeef ook allen, die mij mochten hebben beledigd. Ik sterf gelovende in de Heilige, Katholieke en Apostolische Kerk. Meer dan ooit schijnt het leven mij toe als een voorbijgaande droom op de drempel van het eeuwig ontwaken. Jezus, Maria, Jozef, moge ik mijn laatste adem in vrede met U uitblazen" (N.C.).

I.M.F. verwacht grotere prijsstabiliteit in industriële landen

Beschikbare middelen zijn wellicht onvoldoende

(Van een bijzondere medewerker)

Voor de nabije toekomst kan in de geïndustrialiseerde landen een grotere prijsstabiliteit verwacht worden dan het laatste jaar het geval was, maar men dient beducht te zijn voor de vele gevaren, welke nog steeds dreigen. Aldus wordt verklaard in het dertiende verslag van het Internationale Monetaire Fonds, dat het boekjaar 1 mei 1957—30 april 1958 behandelt. Het blijft onzeker, zo zegt het verslag, of de recessie in Noord-Amerika elders een vertraagde ongunstige uitwerking zal hebben. Meer dan in hausseperiodes dient ten tijde van een recessie de financiële en economische politiek gericht te zijn op handhaving en uitbreiding van de wereldhandel. Landen met een betalingstekort lopen onder dergelijke omstandigheden groot risico met het voeren van een expansiepolitiek. Voor de landen, die in een sterke positie verkeren, is het noodzakelijk de binnenlandse vraag en produktie op hoog peil te houden. Dalende activiteit kan leiden tot beperkende maatregelen en een toeneming van het aantal handelsbarrières. Dit zal ernstige verstoringen veroorzaken in die landen, tegen wie de maatregelen gericht zijn en tot represailles aanleiding geven.

Het I.M.F. wijst er op, dat het gevaar van een dergelijke druk kan worden verminderd als de landen in staat zijn terug te vallen op internationale financiële hulp. Het is belangrijk, dat de leden ervan verzekerd kunnen zijn, dat steun door het fonds verkregen kan worden op elk noodzakelijk moment, mits verwacht mag worden dat het lid op zijn beurt alles zal doen om zich aan te passen aan de gewijzigde omstandigheden. Het verslag zegt dat het boekjaar 1957—'58 getoond heeft dat vele landen zowel in de hausse- als in de recissieperiode deze verzekering hebben kunnen geven.

Uitvoerige aandacht wordt in het verslag gevestigd op de recessie, welke vooral in de Verenigde Staten en Canada en in mindere mate in Europa te constateren viel na de hausseperiode van begin 1957, en breed wordt uitgewijd over de flauwe stemming op de goederenmarkten, de valutaspeculatie in de zomer van vorig jaar en op de andere internationale betalingsproblemen. Gewezen wordt voorts op het feit dat sommige van de minderontwikkelde landen wier export in het afgelopen jaar een sterke terugval vertoonde, gedwongen werden het aantal beperkende maatregelen te vergroten. Hiernaast staat echter een aantal landen, dat een grotere mate van handelsvrijheid heeft kunnen bereiken of de wederinvoering van restricties kon vermijden, ondanks dat het zich geplaatst zag tegenover ernstige betalingsmoeilijkheden.

Het fonds is van mening, dat de verlening van internationaal krediet aan landen met tijdelijke problemen op het gebied van de buitenlandse handel zeer zeker gerechtvaardigd is nu een groter aantal landen getoond heeft bereid te zijn de noodzakelijke wijzigingen in zijn monetaire en economische politiek aan te brengen. Hoewel het fonds nog beschikt over aanzienlijke middelen, begint de vraag te rijzen of deze middelen onder de huidige omstandigheden, met een geweldige uitbreiding van de wereldhandel en een toenemend aantal fondsleden, wel voldoende zijn om het I.M.F. in staat te stellen al haar taken naar bevrediging te vervullen.

Het verslag voegt hieraan toe, dat zelfs als de middelen van het fonds nog veel groter waren, zij niet de beslissende factoren bij een wereldrepressie of deflatie zijn. Alle landen moeten deien in de verantwoordelijkheid de recessie zo snel mogelijk te laten ophouden.

De aandacht wordt in het verslag voorts gevestigd op het opmerkelijke herstel in de betalingsbalans van de rest van de wereld met de Verenigde Staten, dat intrad tijdens het laatste kwartaal van 1957 en nog sterker voortgang vond gedurende het eerste kwartaal van 1958. Deze ontwikkeling was deels het gevolg van de pogingen van verschillende landen hun betalingspositie te verbeteren en de drukkende binnenlandse vraag te verminderen. Andere factoren waren het terugvloeien van het kapitaal, dat in het voorafgaande jaar de Verenigde Staten was binnengestroomd en een hernieuwde stijging van de kapitaaluitvoer van de V.S. Tegelijkertijd bleef de import van de V.S. vrijwel op hetzelfde peil.

De daling van de conjunctuur welke in de laatste maanden van 1957 te constateren viel in de Verenigde Staten en Canada en in sommige andere landen wees er op dat de moderne geïndustrialiseerde landen nog steeds gevoelig zijn voor conjunctuurschommelingen, ondanks de sterke groei sinds het einde van de tweede wereldoorlog. In Europa viel de daling het sterkst te bespeuren in België. Luxemburg en Nederland, maar in bijna alle landen op het vasteland bleef de bedrijvigheid op hoog peil. In niet weinige gevallen trad in de lente van 1958 een normale seizoenopleving op.

Vele van de landen, welke primaire produkten voortbrengen, hebben echter grotere moeilijkheden ondervonden dan geïndustrialiseerde.

De prijzen van verscheidene ruwe materialen zijn sinds midden 1955 aanzienlijk gedaald. Dit had talrijke oorzaken zoals de zich snel uitbreidende produktie en, wat vooral geldt voor sommige gebruiksgoederen, een toenemende concurrentie van vervangingsmiddelen of nieuwe produkten. Het gewogen gemiddelde van de prijs van de ruwe materialen, belangrijk voor de handel van de grondstoffenproducerende landen, daalde in de twaalf maanden welke voorafgingen aan de sluiting van het Suezkanaal met ongeveer 9%. Een daaropvolgende korte opleving verdween in het eerste kwartaal van 1957. De lagere industriële produktie accentueerde de teruggang nog, zodat de prijzen tussen het eerste kwartaal van 1957 en dat van 1958 daalden met ca. 15%. Volgens het I.M.F. kan deze tendens een ongunstige invloed uitoefenen op de wereldhandel.

Terwijl een nieuwe uitbreiding van de industriële produktie normaal gezien de grondstoffenproducenten zou helpen, meent het fonds dat deze landen toch nog belangrijke problemen zouden houden, waarvoor geen gemakkelijke oplossing is te vinden. Vlak voor de huidige recessie hebben sommige van deze landen te lijden gehad van inflatie. Deze druk is nog steeds gevaarlijk sterk, maar een aantal landen heeft een stabilisatieprogramma ontworpen, dat ten uitvoer wordt gebracht met technische een financiële hulp van het I.M.F. Voorkoming en correctie van buitengewone cyclische schommelingen is een verantwoordelijkheid, die voornamelijk berust bij de industrielanden, aldus het fonds, maar de minder ontwikkelde landen hebben de verplichting hun economie aan te passen aan de fluctuaties tussen hoge en lage vraag

Op de drempel van het Conclaaf

Kardinaal MOONEY, aartsbisschop van DETROIT, overleden

Rome. — Zijne Eminentie Edward Kardinaal Mooney, aartsbisschop van Detroit, stierf hier zaterdag jl. als gevolg van een hartaanval. Hij werd 76 jaar oud. De kardinaal overleed om 14.50 uur Romeinse tijd (21.30 uur plaatselijke tijd). Hij was tot een half uur voor zijn overlijden aktief en opgewekt.

Door de dood van de kardinaal is het aantal leden van het heilig College op 53 gebracht en het aantal aan het conclaaf deelnemende kardinalen op 51. Hij stierf op het Noordamerikaans College, waar hij meer dan een halve eeuw geleden gestudeerd heeft en waar hij later de Geestelijke Leidsman was. De kardinaal had tezamen met nog 47 andere leden van het heilig College de Mis van de heilige Geest bijgewoond in de St Pieterskerk.

Hij keerde hierop naar het Noordamerikaanse College, waar hij logeerde terug en gebruikte daar het middagmaal met de kardinalen Spellman en McIntyre van Los Angeles. Daarna deelde hij aan zijn sekretaris mede, dat hij een korte rust zou nemen en vroeg hem om kwart voor drie te wekken. Toen de sekretaris, Mgr Breitenbeek, op dit tijdstip zijn kamer binnenging, vond hij de kardinaal stervende. Hij gaf hem het heilig Oliesel en de absolutie. Terstond kwamen de kardinalen Spellman en McIntyre aan het bed van de stervende.

Kardinaal Mooney is de tweede Noordamerikaanse kardinaal, die dit leed Samuel kardinaal Stritch van jaar te Rome sterft. In mei jl. overChicago kort na zijn aankomst te Rome, teneinde de taak van proprefekt van de heilige Congregatie tot Voortplanting des Geloofs op zich te nemen. Kardinaal Mooney is verder de tweede kardinaal, die sinds het overlijden van Paus Pius XII sterft. Op 17 oktober stierf kardinaal Constantini, kanselier van de heilige Roomse Kerk.

Dr Filippe Rocchi, dezelfde arts, die kardinaal Stritch heeft behandeld, verklaarde, dat de kardinaal aan een hartaanval is overleden. De kardinalen Spellman en McIntyre moesten kort na het overlijden zich naar het Conclaaf begeven, alsook dr Rocchi, een van de artsen van het conclaaf. Mgr Enrico Dante, pontificaal ceremoniemeester — eveneens een van degenen, die naar het Conclaaf moeten — trof nog toebereidselen voor de begrafenisplechtigheden. Het is nog niet bekend wanneer deze zullen plaats hebben. Aan de rektor van het Noordamerikaans College, Mgr Martin O'Connor, werd speciale toestemming gegeven om zondag op het feest van Christus-Koning, een requiem-mis op te drajaa te Rome sterft. In mei jl. overgen voor de zielerust van de kardinaal.

De overledene heeft de Kerk gedurende een lange loopbaan in drie kontinenten gediend: Europa, Azië en Noord-Amerika. In diplomatieke dienst van het Vatikaan werd hij geroemd als een bekwaam diplomaat, later als een krachtige administrator en een standvastige voorvechter van de pauselijke sociale leer in de industriestad Detroit.

Hij werd tot Apostolisch Delegaat in Indië benoemd in het jaar 1926. In 1931 volgde zijn benoeming als zodanig te Tokio. Na twee jaren dienst op deze post keerde hij in 1933 terug naar de Verenigde Staten als Bisschop van Rochester. In 1937 werd hij benoemd tot eerste aartsbisschop van het nieuw opgericht aartsdiocees Detroit.

De kardinaal werd op 9 mei 1882 te Mount Savage (Maryland) geboren als de jongste uit een gezin van 7 kinderen. Hij studeerde voor het priesterschap aan het St Charles College en het St Mary's Seminary te Baltimore, welke studies hij voortzette aan het Noordamerikaans College te Rome, waar hij op 10 april 1909 werd gewijd. Hierop keerde hij naar de Verenigde Staten terug, waar hij in verschillende funkties werkzaam was, o.a. als theologie-professor aan het St Mary's Seminary en in de zielzorg.

In 1923 werd hij benoemd tot geestelijk leidsman van het Noordamerikaans College en keerde weer naar Rome terug. Drie jaar later in 1923 volgde zijn benoeming tot titulair aartsbisschop can Irenopolis en apostolisch delegaat in India. Een van zijn diplomatieke suksessen hierbij was het akkoord tussen het Vatikaan en Portugal, waarbij de kwestie van de „dubbele jurisdiktie" van de parochies van Portugese oorsprong aan de westkust van India werd geregeld. Onder de bepalingen van dit akkoord gaven de parochies hun gebondenheid aan het oorspronkelijke Portugese diocees, waardoor zij opgericht waren op en kwamen onder de rechtsmacht van de bisschop in wiens gebied zij gelegen waren.

Begin 1931 werd de aartsbisschop benoemd tot apostolisch delegaat in Japan. Gedurende de twee jaren van zijn verblijf aldaar, regelde Mgr Mooney het netelige probleem voor Japanse katholieken, nl. of zij de diensten in shinto-heiligdommen mochten bijwonen, waartoe zij praktisch worden gedwongen. Er werd beslist, dat dit toegestaan was, aangezien deze diensten meer een patriottisch dan een godsdienstig karakter droegen.

In 1933 werd de Aartsbisschop benoemd tot herder van het diocees Rochester. In 1937, toen de staat Michigan verheven werd tot een kerkprovincie, werd Mgr Mooney geroepen tot de zetel van het aartsbisdom Detroit.

De overledene was een harde werker. Vooral zijn arbeid op sociaal gebied zal in herinnering blijven. Bij zijn benoeming in Detroit waren de arbeidsverhoudingen er zeer gespannen. Onder zijn leiding heeft de Association cf Catholic Trade Unionists" in Detroit een gezond vakbondswezen geschapen en de communistische invloed geëlimineerd.

Een delegatie uit Nigeria, bestaande uit 60 mensen bracht een bezoek aan de Britse regering om over hun onafhankelijkelijkheid te praten. Het stamhoofd Chief Edukugho van Warri had zich voor deze gelegenheid wel zeer pittoresk uitgedost.

Rallye naar Bagdad

door AGATHA CHRISTIE

39

De volgende ochtend informeerde Vic links en rechts hoe ze bij de Beit Melek Ali kon komen. Toen kreeg zij te horen, dat dit een groot gebouw was op de westelijke oever van de Tigris.

De wandeling buiten de stad was een echte verrassing voor haar. Soms viel er van een verharde weg hoegenaamd niets te bespeuren. Sommige huizen hadden terrassen, die tot aan de waterkant reikten. Een enkele maal keek zij op een binnenhof met klaterende fontein, waaromheen banken met kussens en ligstoelen geschaard stonden, met grote palmen. Of een Oosterse tuin, precies het achterdoek van een toneelstuk.

Maar een volgend huis, dat er van buiten precies eender uit had gezien, gaf toegang tot een wirwar van donkere gangetjes, waar in lompen gehulde kinderen speelden.

Daarna volgden palmbosjes en trappen, die tot in het water voerden. Arabieren in primitieve roeibootjes riepen haar iets toe, dat waarschijnlijk een uitnodiging bedoelde te zijn om haar naar de overkant te brengen.

Zo langzamerhand moest ze, zo dacht ze, aan een punt tegenover het Tio zijn gekomen, maar de achterkant van de huizen leek aan deze zijde vrijwel uniform.

Tenslotte zag zij een groot gebouw, met een balustrade en tuin tot aan de rivier. Het pad langs de oevers leidde hier dwars doorheen. Dit moest de Beit Melek Ali zijn, het huis van koning Ali.

Toen Vic de poort door was, kwam zij in een smerig gedeelte waar de rivier aan het oog was onttrokken, door omheinde aanplantingen en schuurtjes, waar zwermen vliegen boven stapels groenteafval aasden. Een vrij behoorlijke weg leidde van de rivier af...en daar zag ze een oude, enigszins gehavende auto staan. Edward stond er bij.

„Prachtig!" riep hij haar toe. „Blij dat je er bent. Stap in!"

„Waar gaan we heen?" vroeg Vic, die dolblij in de oude wagen stapte. De chauffeur, die de indruk maakte van een hoop vodden, keek haar grijnzend aan.

„Wij gaan naar Babylon!" kondigde Edward aan. „Het werd de hoogste tijd, dat wij samen weer eens een dagje uitgingen."

De auto startte met een verschrikkelijke schok en hobbelde als een gek over de ongelijke stenen van het plaveisel. „Naar Babylon?" riep Vic enthousiast. „Wat klinkt dat! Echt naar Babylon?"

Gelukkig kwamen zij vrij spoedig op een brede, behoorlijk onderhouden verkeersweg.

„Stel je er niet te veel van voor!" waarschuwde Edward. „Babylon.. begrijp je...is niet meer wat het vroeger was! Ook mogen we blij zijn, wanneer de auto niet halverwege in puin zakt. Maar die Iraakse chauffeurs zijn duivels handig. Ze knopen de zaak weer met een touwtje aan elkaar.... zeggen „Inshallah" en dan gaat het wel weer."

„Ze zeggen bij alles „Inshallah!" geloof ik.

„Niets is ook eenvoudiger dan alle verantwoordelijkheid af te schuiven op het Opperwezen."

„Heel best is deze weg toch óók niet," hijgde Vic, die op en neer bonsde op haar zitplaats. De weg was hier wel breed, maar doorploegd met diepe wagensporen.

„Verderop wordt het nog erger!" schreeuwde Edward zo hard hij kon, om zich verstaanbaar te maken. Zij hotsebotsten er lustig op los, hoge stofwolken omringden hen. Grote vrachtwagens vol Arabieren reden midden op de weg en stoorden zich aan geen claxonsignalen.

Zij stoven nu ommuurde tuinen voorbij en schilderachtige groepjes vrouwen, kinderen en ezeltjes. Voor Vic was dit alles opwindend interessant. Zij was op weg naar Babylon...... met Edward.

Vrijwel murw stonden zij een paar uren later op de plaats van bestemming. De vormloze hoop van klei- en baksteen-ruines, die zij hier te zien kreeg, betekende voor Vic eerst een grote teleurstelling. Zij had gehoopt zuilen en bogen met romantische doorkijkjes te zien.

Het duurde evenwel niet lang of zij geraakte onder de indruk, vooral toen zij over de Processieweg wandelden in de richting van de imposante poort van Ishtar en de lichte reliëfs van mysterieuze vogelgedaanten op de muren beschouwden. Hier fluisterde een oeroud verleden zijn oude geheimzinnige taal.

„Ontzaglijk, wat een mensen...... die Heersers over Babylon," verklaarde Edward vol bewondering. „Zij waren de Koningen van heel de bewoonde wereld, die in slavernij aan hun voeten lag."

„Ik geloof anders niet, dat ik in die tijd graag slavin zou zijn geweest," bracht Vic schuchter in het midden.

„Het is altijd beter baas te zijn in de hel, dan slaaf in de hemel. Dat ben ik met Milton eens," beweerde Edward.

„Eerlijk gezegd ben ik nog nooit aan Milton toegekomen," moest Vic bekennen. „Maar ik ben wel naar „Comus" gaan kijken, je weet wel van Sadler's Wells. Dat vond ik schitterend. Margot Fonteyn danste als een engel."

„Als jij een slavinnetje was geweest en ik Koning van Babylon," troostte Edward, „dan had ik je dadelijk vrijgekocht en een plaats daarginds in mijn harem gegeven." Hij wees lukraak op een stapel bakstenen.

Er glansde een lichtje in Vics ogen. „Van harems gesproken... .." begon ze.

Op hetzelfde ogenblik vroeg Edward: „Kun je al een beetje beter met Catherine opschieten?"

„Hoe wist jij, dat ik aan háár dacht?"

„Nou, dat dééd je toch? Eerlijk, Vikkie, ik wou, dat je met Catherine goede maatjes werd."

„Noem me als-je-blieft geen Vikkie. Dat is een hondennaam."

„Akkoord, Vic. Maar toch wou ik graag, dat je goede vrienden werd met Catherine."

„Wat zijn mannen toch dwaas. Die willen nota bene dat hun vriendinnetjes dol op elkaar zijn!"

Edward, die met zijn handen achter zijn hoofd achterover had gelegen, kwam nu met een ruk overeind. „Heus, Vic, nu ben je abuis. Jouw associatie met de harem-gedachte leek nergens op!"

(Wordt vervolgd).

Van weinig Pausen kennen wij laatste rustplaats

In Rome slechts zestig graven te vinden

(Van een bijzondere medewerker)

***P**ius XII z.g. is begraven in de crypte van de St. Pieter bij de tombe, waar tot zijn heiligverklaring Pius X rustte. Deze crypte of onderkerk heet in het Italiaans „le grotte Vaticane". Ons lijkt de veel voorkomende vertaling der „Vaticaanse grotten" misleidend, omdat men nu eenmaal bij het woord „grot" denkt aan een door de natuur gevormde onderaardse ruimte. De kelders of crypten onder de St. Pieter zijn ruimten, die gevormd zijn door het niveauverschil van de vloer der huidige basiliek, welke op 30.23 m. boven zeespiegel ligt en die van de oude, de Constantijnse kerk, die op 27,20 m ligt. Onder de Sint Pieter werden 143 pausen begraven, waaronder 35 heiligverklaarden.*

Men kan aannemen, dat elke Paus, te beginnen met Sint Petrus, een al of niet bescheiden grafmonument gehad heeft, althans een laatste rustplaats, die de mensen bekend was en door hen werd onderhouden. Van de 261 Pausgraven is intussen slechts een derde tot ons gekomen. De tijd, het barbarendom, natuurrampen en branden hebben de grote meerderheid van hen verwoest. De Vaticaanse heuvel was het pauscimèterium bij uitstek. De lijst der 143 Vicarii Christi, die onder of nabij de koepel van Sint Pieter de dag der opstanding afwachten, vindt men in marmer gegrift op de wand van de gang, die van de Vaticaanse basiliek naar de sacristie leidt. Maar waar zich precies hun gebeente bevindt, weet niet een. De graven en monumenten, welke men in de crypte aantreft, zijn slechts die van enkele tientallen Pausen, waaronder de Duitser Gregorius V en de enige Engelse Paus uit de geschiedenis Adrianus IV (Breakspear). In geheel Rome kan men u niet meer dan zestig Pausgraven wijzen, waaronder de dertien in de befaamde Pauscrypte van de Callixtuscatacombe. De Nederlandse Paus Adrianus VI ligt in de Santa Maria dell' Anima.

Vergankelijke monumenten

Tussen de 4e en 9e eeuw gold de Vaticaanse heuvel als het kerkhof bij uitstek van de Christenheid. Naast de Pausen lieten zich er consuls, prefecten en keizers beaarden, zodat het atrium en de crypte, zelfs de basiliek zelf zich vulden met graven. Bijna niets is uit die tijd gebleven. Toen in de 16e eeuw de nieuwe Sint Pieter gebouwd werd, heeft men als het ware de bulldozer door deze eerbiedwaardigste plaatsen gehaald en de brokstukken van de gedenktekenen van heiligen, Pausen en keizers achtte men nauwelijks goed genoeg om als puin te dienen voor de funderingen. Met de jongste opgravingen onder de Sint Pieter — waarover wij t.z.t. uitvoerig zullen berichten — bleek, dat keizer Constantijn heel wat meer eerbied voor de graven der heidenen toonde, toen hij de oude Sint Pieter liet bouwen over een begraafplaats, dan Paus Julius II voor die van zijn voorgangers op de Stoel Petri. Ook in het atrium en in de kerk van de Allerheiligste Verlosser (heden de Sint Jan van Lateranen) zijn vele Pausen bijgezet. Maar hun graven zijn ten onder gegaan. Tweemaal ging de Moeder der kerken in vlammen op en bij de volledige herbouw in de 17e eeuw bleven slechts enkele fragmenten van graven bewaard.

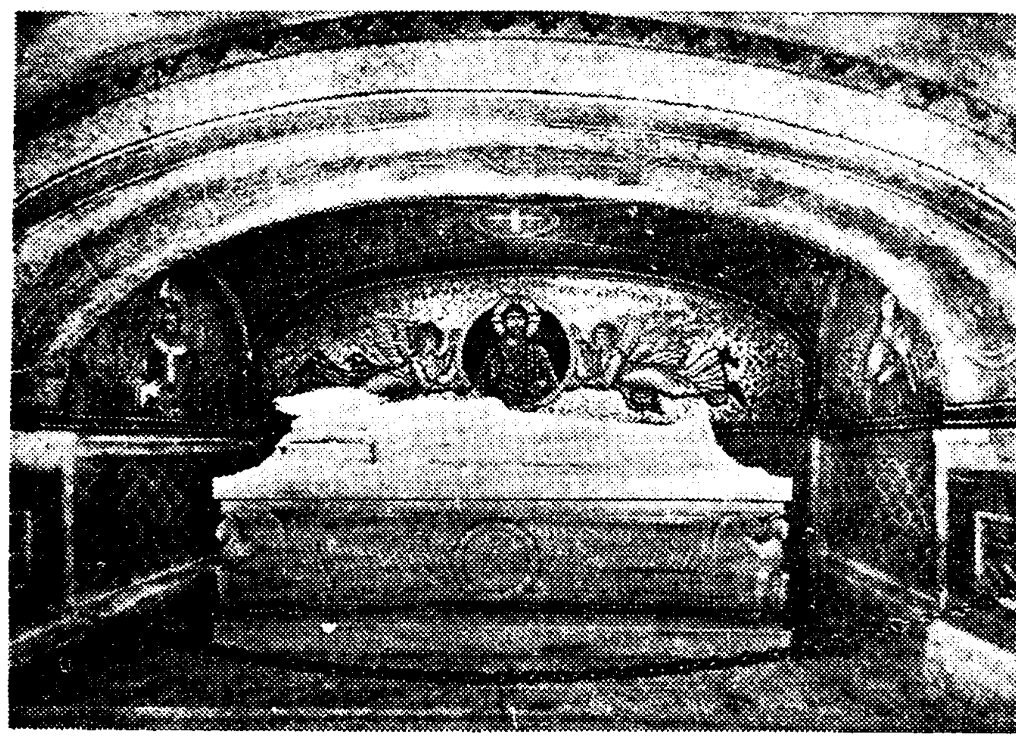
Buiten Rome vindt men in Italië nog een twintigtal Pausgraven. Zo vindt men in de Franciscanerkerk van het oude en prachtige Pausstadje Viterbo het kleine graf van Adrianus V (Fieschi), die Dante in zijn „Purgatorio" gierigheid verweet en van de Fransman Clemens IV (Fulcodi). Gregorius X stierf in Arezzo en werd daar begraven. Te Avignon zijn de merendeel verwoeste en geschonden graven van de Pausen uit de tijd der zg. Babylonische gevangenschap in de 14e eeuw. De Duitser Clemens II (von Morsleben und Hornburg) bepaalde, dat hij te Bamberg, waar hij bisschop was geweest, begraven zou worden. Dit is het enige Pausgraf, dat nog in Duitsland over is.

Met Martinus V. Colonna (1417—1431), de hersteller van de eenheid in de Kerk en de orde te Rome, doet de Renaissance haar intrede in de Eeuwige Stad. Zijn bronzen in laag reliëf uitgevoerde grafplaat ligt voor het hoogaltaar in de Sint Jan.

Graven als van Nicolaas V en Paulus II gingen verloren door de niets ontziende bouwijver van Julius II. Het is een speling der historie, dat deze Paus het grafmonument, dat hij voor zich had laten ontwerpen, wijds als de pyramiden der oude faronen, nooit gekregen heeft.

Het kwam bij lange na niet af en de onvergankelijke Mozes van Michelangelo in de kerk van Sint Petrus' Banden te Rome, een der ontworpen 30 beelden, die het gedenkteken van deze Renaissance-Paus moesten sieren, houdt eerder de naam van de grote en gekwelde kunstenaar levendig, dan die van zijn opdrachtgever.

Sinds die tijd werden de Pausen in hun bisschopsstad begraven, vooral onder de Sint Pieter. Maar ook in andere kerken staan de renaissancistische, barokke of klassicistische grafmonumenten van de telgen ener roemruchte priesterdynastie. Van de Pausen der laatste honderd jaar werden Gregorius XVI, Sint Pius X, Benedictus XV, Pius XI en Pius XII in de crypte der Vaticaanse basiliek bijgezet. Pius IX heeft een simpel graf in een kapel van Sint Laurens buiten de muren. De mozaïkwanden dier kapel tonen, hoe heel de wereld meegeleefd heeft met de lotgevallen van de laatste Paus-koning. Leo XII werd op zijn verlangen in de Sint Jan begraven.

De marmeren graftombe van Paus Pius de Elfde onder de Sint Pieter.

Zo toont ook de geschiedenis van de graven der Opperherders, dat herinneringstekenen in brons of marmer vergankelijk zijn, als de „gloria mundi".

EISENHOWER hield verkiezingstoespraak

San Francisco. — President Eisenhower heeft in een verkiezingstoespraak te San Francisco van corruptie beschuldigde vakbondsleiders aan de kaak gesteld, evenals de democratische partij, die, hoewel zij de meerderheid in het congres heeft, volgens Eisenhower niets heeft gedaan om een einde te maken aan de wandaden van de vakbondsleiders.

De president, die zich ongebruikelijk heftig uitliet, was naar San Francisco gekomen om te spreken ten gunste van de republikeinse kandidaten voor de aanstaande verkiezingen.

Eisenhower steunde echter niet het voorstel van de republikein Knowland, die het stakingsrecht wil beperken.

In een korte televisie-rede verklaarde de president later, dat de vooruitzichten voor de vrede in het Verre Oosten „beter zijn dan lange tijd het geval is geweest".

Nieuwe serie postzegels van het Vaticaan

Onder een decreet dat dinsdag j.l. van kracht is geworden zal de Heilige Stoel postzegels in omloop brengen, die het openstaan van de Pauselijke Zetel tot onderwerp hebben, aldus bericht U.P.I. De zegels verschijnen in drie waarden van verschillende kleur, en wel geel (15 lire), wit (25 lire) en purper (60 lire).

De tekening gelijk voor alle drie waarden, verdeelt de zegels in twee secties. Ter linkerzijde tonen ze de sleutels van St. Petrus en de staf, die de macht van de Kardinaal-Camerlengo tijdens het interregnum symboliseert, rechts staan de woorden „Sede Vacante" en het jaartal 1958.

Prof. dr. F. C. GERRETSON te Utrecht overleden

Utrecht. — In de nacht van zondag op maandag is in het ziekenhuis te Utrecht prof. dr. F. C. Gerretson overleden. Hij is 74 jaar geworden.

Prof. Gerretson was oud-hoogleraar in de koloniale en constitutionele geschiedenis te Utrecht en oud-lid van de eerste kamer.

De overledene verwierf zich ook bekendheid als Geerten Gossaert, onder welk pseudoniem hij de dichtbundel „experimenten" publiceerde.

Surinaamse Staten herdachten Paus Pius XII

Paramaribo. — Het Surinaamse Staten College heeft bij een vergadering 2 minuten stilte in acht genomen ter nagedachtenis van Paus Pius XII. De Voorzitter van het College, de heer J. Kraag, herinnerde er in zijn toespraak aan, dat de naam van de Paus in Suriname zal voortleven wegens het verheffen van het vicariaat tot zelfstandig bisdom, daarmede Surinamers autonome status erkennend. De Wnd. Premier A. Morpurgo sloot zich aan bij de woorden van de heer Kraag en van de overige sprekers, t.w. de heren J. Pengel, J. Lachmon, C. Ooft, I. Soemita en J. Kolhoe.

Mensheid tien maal ouder dan gedacht?

De „OREOPITHECUS" in Toscane

(Van onze Romeinse correspondent)

Een kort nieuwsbericht meldde reeds de geruchtmakende vondst, welke zeer onlangs de Zwitserse paleontholoog Hürzeler gedaan heeft. In een mijn te Baccinello (Toscane) kwam op 200 m diepte een skelet te voorschijn van een wezen, dat prof. Hürzeler aanziet voor een homonide, een rechtstreekse voorvader van de mens. Het unieke van deze ontdekking is, dat het geraamte compleet is. Tot heden moesten de geleerden zich tevreden stellen met een onderkaak, een schedeldak, tanden en als er dan nog een stuk spaakbeen of ellepijp bij was of enige middenvoetsbeentjes, voelden zij zich de koning te rijk. Het skelet, dat in een onberoerde tertiaire grondlaag gevonden werd, is om en nabij tien miljoen jaren oud en het schijnt de theorie te gaan bevestigen, dat de menselijke stamboom — gewoonlijk op een miljoen jaar geschat — veel en veel langer is.

Men herinnert zich, dat Charles Darwin in de vorige eeuw zijn medemensen diep geschokt heeft door de stelling, dat hij, Darwin en al zijn soortgenoten binnen en buiten het Britse Imperium van apen zouden afstammen. Wij weten tegenwoordig, dat Darwin er enigszins naast was: geen enkele apensoort, in leven of verzonken in de mist der tijden, kan de mens nog aanzien voor een wat vreemde zijtak van de grote apenstamvader. Integendeel, staande in Artis voor de apenkooi, moeten wij zeggen: zie wat er van jullie is terecht gekomen, omdat jullie voorvaderen per se de apenrichting uit wilden en ook niet gezellig mens geworden zijn. (Al zitten hier misschien enkele biologische en vooral theologische haken en ogen, de apenkooi begrijpt die toch niet!)

Prof. Hürzeler's ontdekking is in zekere zin geen toevallige. In het zuidelijk deel van Toscane zijn al bijna een eeuw geleerden aan het speuren en het is de huidige directeur van het natuurhistorisch museum te Bazel, die al sinds jaren de primaten van Europa bestudeert, de musea afreist, de conclusies van zijn geleerde voorgangers aan de nauwkeurigste kritiek onderwerpt en zelf tenslotte field work doet.

Toen hij onlangs midden in de nacht uit zijn bed werd gehaald en de mijnwerkers van de nachtploeg in Baccinello hem een groot blok bruinkool toonden, ging voor Hürzeler de hemelpoort op een kiertje open.

In de bruinskool was duidelijk het witte gehurkte skelet te zien van een ongeveer anderhalve meter lang wezen, dat voorlopig als een homonide kon worden geïdentificeerd.

Het was rond 1870 toen voor het eerst in de buurt van Grosseto (180 km noord-west van Rome) fossielen gevonden werden. De Franse geleerde Paul Gervais schreef de resten toe aan een aapachtig dier, dat hij de naam Oreopithecus Bambolii — „bergaap van Bambolo" — gaf. Maar op grond van uitgebreide vergelijkende studies kwam in 1954 Hürzeler tot de conclusie, dat de oreopithecus een homonide was. Sinds de dagen van Gervais hebben zich tal van paleonthologen met deze zuid-Toscaanse streek bemoeid. In 1956 kwam prof. De Terra van de Columbia University (New York) met een staf naar Italië.

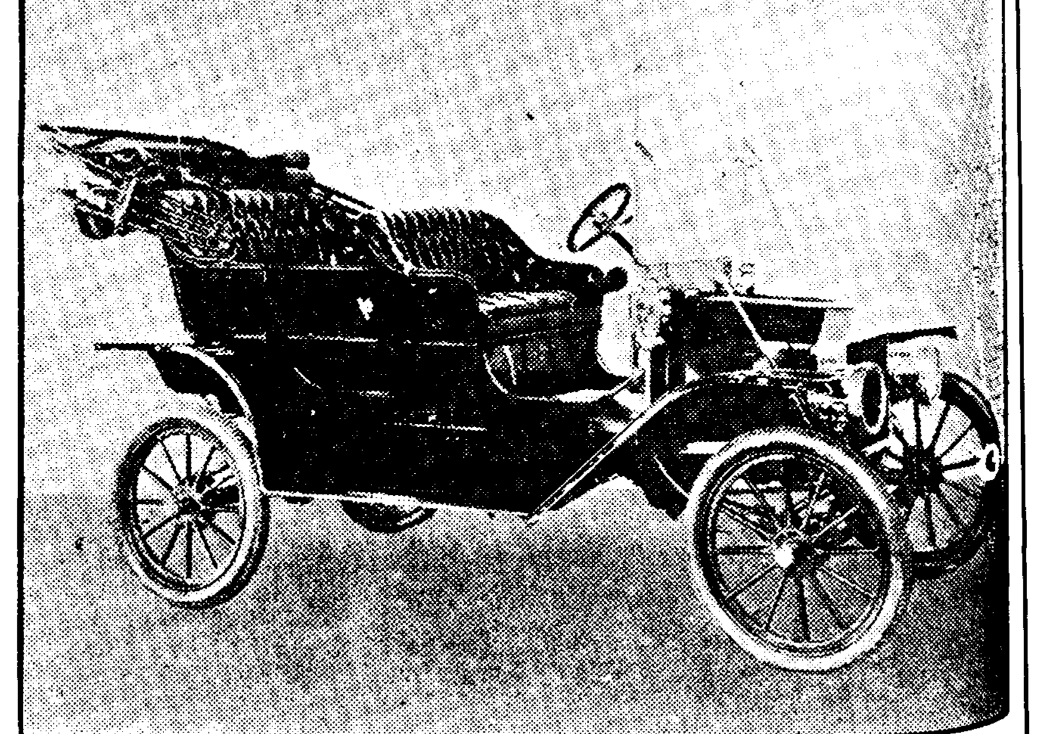
Hem kwam ter ore, dat een verlaten bruinkolenmijn bij Baccinello weer in gebruik genomen werd en als een kat voor een muizengat heeft hij in deze mijn op de loer gelegen. Met succes. Hij vond zeer kostbaar materiaal, waaronder een bijna gave schedel en delen van de wervelkolom. Zijn vondsten wezen in de richting van Hürzeler's theorieën. Sindsdien is de bruinkolenmijn aldaar een soort heiligdom voor paleonthologen gebleven en dit seizoen wijdde prof. Hürzeler er weer zijn aandacht aan.

Bruinkool bewaart zijn fossielen zeer goed, maar zodra het materiaal aan de lucht wordt blootgesteld, bestaat het gevaar, dat het uit elkaar valt. Daarom werd onder in de mijn het gehele blok ingegipst en er is heel wat angst uitgestaan, voor de kostbare lading het daglicht bereikte. De „homo Toscanensis" wordt nu naar Bazel gebracht voor conservering en bestudering. Daarna komt hij terug naar zijn geboorteland en wordt de stad Florence met een uniek stuk verrijkt.

Thans wacht het gehele complex van anatomische en fysiologische studies en de vergelijking met vroegere uitkomsten. Mochten deze Hürzeler's stellingen bevestigen, dan wordt de menselijke (pre-) historie met miljoenen jaren verlengd en de moeilijkheid van de onverklaarbaar snelle evolutie van de mens uit de wereld geholpen.

In dat geval zou zijn ontwikkeling duidelijk afgetekend zijn van die der apen en bovendien ouder. Rest de arme en onttroonde apen niet veel meer, dan een zeer ver verwijderde gemeenschappelijke lijn, die doorschoot tot de Darwins, Gervais en Hürzelers en welke ietwat grillige en latere aftakking voerde tot de spiegel des vertoons die wij mandril heten.

Henry Ford legt met de „Tin Lizzie" basis voor massamotorisering

Het T-model, dat Ford in 1908 uitbracht.

(Van een bijzondere medewerker)

Het kan niet worden ontkend, dat wijlen Henry Ford een zeer belangrijk aandeel heeft gehad in de grote ommekeer in het wegverkeer in de beginjaren van deze eeuw. Want door de verschijning met het Ford-model T. heeft hij als 't ware de grondslag gelegd voor de massamotorisering. Om precies te zijn geschiedde zulks op 1 oktober 1908, thans derhalve vijftig jaar geleden. De bedoeling van Ford was om een goedkoop en gemakkelijk bestuurbaar vervoermiddel aan de markt te brengen, dat bereikbaar zou moeten zijn voor de massa en door de eenvoud van bediening ook op het platteland nuttige diensten zou kunnen bewijzen. Men dient daarbij niet uit het oog te verliezen dat Ford zichzelf voor een verre van gemakkelijke taak had gesteld, want niet alleen stond de automobielconstructie toen nog in haar kinderschoenen en was het produktieproces nog verre van eenvoudig, maar tevens moest er rekening worden gehouden met het feit, dat de wegen over het algemeen in die tijd erbarmelijk slecht waren, en dus een wagen nodig maakten, die zich met goed gevolg door de daaruit ontstane moeilijkheden zou moeten heenslaan.

Vijftig jaar geleden kwam de T-Ford

Henry Ford had het zichzelf met zijn plannen dus niet gemakkelijk gemaakt, en er gingen dan ook enige jaren van hard werken voorbij voor men in de fabriek met de vervaardiging van het T-model kon beginnen. In een alleen voor de ingewijden toegankelijke kleine afdeling van de fabriek verzamelde Ford een twaalftal mannen om zich heen, die met hem en op zijn aanwijzingen het nieuwe model moesten ontwerpen. Het belangrijkste werk daartoe kwam in feite neer op het driemanschap Ford, Joseph Galamb en C. Harold Wills die ongeveer dag en nacht doende waren om zich te verdiepen in de vele vraagstukken en moeilijkheden welke bij het ontwerpen van het model T. nu eenmaal onvermijdelijk waren. Men bestudeerde daarbij het voor en tegen van bestaande automobielmerken, maar had zich toch in hoofdzaak tot taak gesteld een geheel andere automobiel te bouwen, welke tot de grote massa zou moeten spreken. Ford zelf ontwierp de magneet welke voor de ontsteking zou moeten zorgen en aan zijn brein ontsproot ook de planetaire gangwissel welke de voorloper zou worden van de automatische versnellingsbak. Na vele onderzoekingen van verschillende staalsoorten werd tenslotte besloten veelvuldig gebruik te maken van vanadiumstaal.

Zo waren er tal van nieuwtjes welke in de loop der jaren van voorbereiding te voorschijn kwamen, zoals de vlakke motor met afneembare cilinderkop, de dwarsvering, en niet te vergeten de hoge ligging van het geheel, waarmede men de wegmoeilijkheden wilde oplossen. Alles bij elkaar was het geen mooie maar wel een praktische wagen waarmede zoals gezegd Henry Ford op 1 oktober 1908 aan de markt kwam.

Overweldigende belangstelling

Half maart van hetzelfde jaar had de fabriek aan de agenten en handelaren reeds een prospectus gestuurd van het nieuwe model, en het lag voor de hand dat het nieuws enorme opschudding in de toen nog kleine automobielwereld veroorzaakte. Er waren agenten die de papieren gegevens veilig opsloten in hun brandkast, omdat zij bang waren daarmede hun oude klanten in het harnas te jagen. Hoe het zij de wagen kwam op tijd voor het voetlicht, en zoals te verwachten was kwamen de bestellingen vlot binnen, te vlot zelfs, want de fabriek kon ze niet aan, en daardoor ontstonden natuurlijk ook tal van ontevredenen, die gehoopt hadden in het bezit te kunnen komen van een modern voertuig tegen een matige prijs.

Ford had verklaard dat zijn model T. minstens even praktisch en nuttig zou zijn als een automobiel voor welke men in die tijd minstens 28.000 dollars zou moeten betalen. De prijs voor de Ford T. bedroeg in het eerste jaar van zijn verschijning tussen de ·00 en 10.000 dollars al naargelang het type dat men verlangde. Een jaar later echter waren de prijzen gemiddeld 100 dollars hoger geworden, maar daarvan was Henry Ford zelf zo geschrokken, dat hij alles in het werk stelde om de prijzen omlaag te kunnen brengen, hetgeen hem dan ook gelukte, zodat men b.v. in 1916 reeds een chassis kon kopen voor 325 dollars en een Sedan — het duurste type in de serie — voor 645 dollars.

Het spreekt bijna van zelf dat zoals iedere nieuwe automobiel ook de T-Ford allerlei kinderziekten moest doormaken. Ford was daarvan alleszins op de hoogte en dat was ook de reden dat hij bij de uitbreiding van zijn verkooporganisatie vooral ook volle aandacht schonk aan de noodzaak van een goede service, d.w.z. dat men overal terecht moest kunnen voor reparatie en vervanging van eventuele onderdelen. Dit principe heeft er ontegenzeglijk zeer veel toe bijgedragen om het model T. — dat spoedig de naam verwierf van „Tin Lizzie" — geweldig populair te maken.

Dat bewijzen duidelijk de verkoopcijfers. In het eerste jaar van zijn verschijning werden reeds meer dan tienduizend wagens afgeleverd, hetgeen heel wat van de arbeiders vergde, aangezien er toen nog geen sprake was van werk aan de lopende band. Het was overigens een ongekend record in de automobielproduktie, dat echter in de loop der jaren nog aanzienlijk werd opgevoerd, met het gevolg dat er in het jaar 1912-'13 niet minder dan ruim 168000 stuks de fabriek verlieten. In het jaar 1913 nam Ford een zij het nog primitieve proef met het principe van de lopende band door het chassis door middel van een touw langzaam te doen voortbewegen en dus de ploegen arbeiders in de gelegenheid te stellen de wagens sneller en eenvoudiger af te bouwen. Het resultaat daarvan was dan ook duidelijk merkbaar in de produktie, want in het jaar 1913-'14 werden bijna 250.000 stuks gebouwd, een aantal dat van lieverlede steeg tot over het miljoen. De hoogste dagproduktie werd bereikt op 31 oktober 1925 met een aantal van niet minder dan 9109 stuks.

15 miljoen in 20 jaar

Maar langzamerhand veranderde het getij en moest men bij Ford eraan gaan denken dat de eisen van de automobielliefhebbers sterk waren gewijzigd sedert men met enthousiasme in 1908 Tin Lizzie had begroet. De concurrentie zat evenmin stil en had er wel voor gezorgd dat men de T-Ford als verouderd was gaan beschouwen. En dus moest men ook in de Fordfabriek aan modernisering denken. Het gevolg was dat op 26 mei 1927 de laatste Ford T. van de ketting liep en na enige tijd werd vervangen door het model A, dat zeker ook een succesvolle navolger is gebleken. Met dat al zijn er niet minder dan 15 miljoen T.-Fords in nog geen twintig jaar tijd in de handel gebracht. In het Edisonmuseum te Dearborn zijn van de verschillende modellen, welke in die jaren zijn verschenen, exemplaren bijeengebracht welke uit de aard der zaak steeds veel belangstelling trekken. Alleen reeds omdat zij de grondslag hebben gelegd voor de massamotorisering, waarlijk niet alleen in Amerika maar ook overal elders ter wereld.

Henry Ford, „de wijze oude man uit ..." zoals de Amerikanen hem in zijn laatste levensjaren hebben genoemd.

Djakarta. — De Indonesische regering heeft alle nationalistisch-Chinese bankinstellingen in Indonesië in beslag genomen en al hun bezittingen en dokumenten onder regeringstoezicht gesteld.

In een besluit terzake van de centrale militaire gezaghebber wordt opgemerkt, dat het beheer der banken zal worden geleid door de commissie, die reeds is belast met het toezicht op de Nederlandse banken.

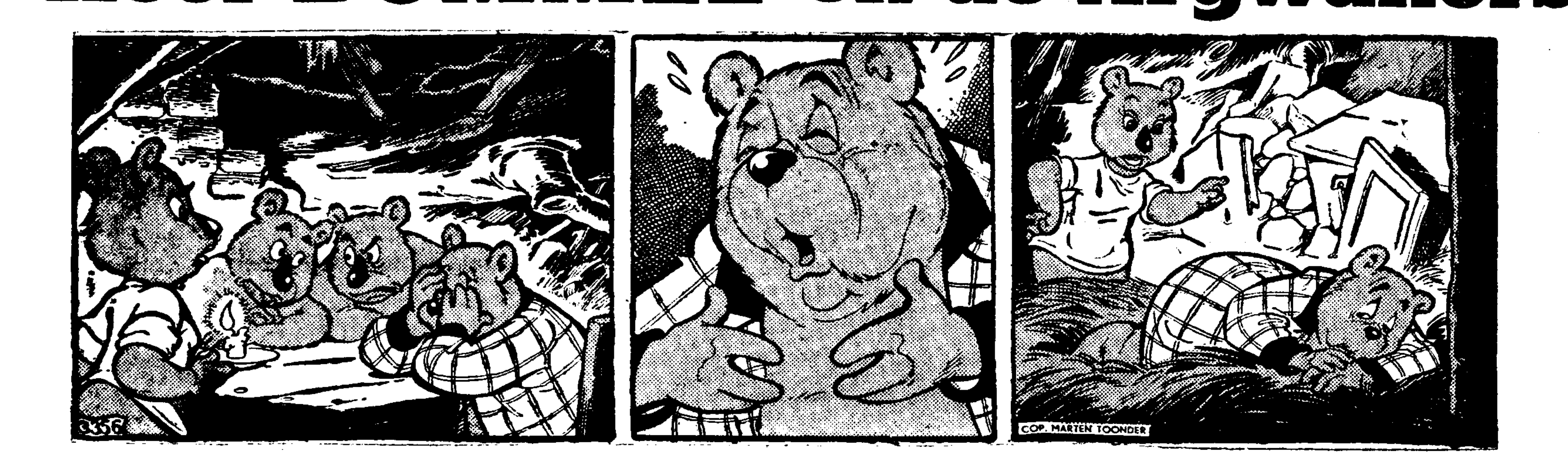
Reeds eerder waren de nationalistisch-Chinese scholen en handelsondernemingen onder staatskontrole gesteld.

ERIC DE NOORMAN — De banneling van IJsland

27-41. Hoewel Eric inwendig plezier heeft, dat hij de mannen op de Drakar te slim af is geweest, overdenkt hij, dat zijn toestand toch allesbehalve rooskleurig is. De wond in zijn nek steekt bedenkelijk en de zwempartij achter de boot aan heeft mede daardoor meer van zijn krachten gevergd dan hij verwachtte. Was het maar avond, dan kon hij tenminste in het roeibootje klimmen en daar wat uitrusten. Wellicht zelfs zou hij aan boord van de Drakar kunnen komen. Cendrach is er en nog enkele van zijn eigen mannen, zodat hij mogelijk kans kreeg, iets te ondernemen. Opeens spitst hij zijn oren. Er klinken luide stemmen vanaf het achterschip. „Ik zeg je, dat wij geen zin hebben in jouw rare plannetjes". Oho, denkt Eric, ze krijgen ruzie, zoals alle rovers onder elkaar. Goed zo, dat moet ik net hebben. Hij trekt zich zo hoog mogelijk op, zonder gezien te kunnen worden, en luistert gespannen naar het luider wordende rumoer. Duidelijk herkent hij Olafs stem: „Niemand heeft hier wat te willen, behalve ik, begrepen! vereffenen. Die zocht ook het land van overvloed en goud en hij zal het verheffenen. Die zocht ook het land van overvloed en goud en hij zal het wel gevonden hebben, daar ken ik hem te goed voor". Dan sla ik twee vliegen in één klap, want daar wil ik ook naar toe". Een ogenblik schreeuwen allen door elkaar en verstaat Eric niets. Dan hoort hij een rauwe stem: „Je kan wel zo veel willen, makker, maar WIJ willen niet. We hebben er dik genoeg van. Jullie met je land van belofte! Wij zijn tegen onze zin door die Noorman meegesleept, maar nou is het uit! We gaan terug. Maar ik weet goed raad. We zetten jou en je vriendjes in het roeibootje en dan ga je daarmee maar op zoek". Bij het horen van deze woorden beseft Eric, dat er van rust voor zijn vermoeide en verklemde ledematen nog geen sprake is. Hij moet het bootje loslaten en maken dat hij weg komt.

Heer BOMMEL en de Argwaners

3356 De familieleden hielpen heer Bommel overeind en geleidden hem het huis binnen. Daar zat hij even later tussen zijn nicht en zijn neven aan de tafel. Het licht van de olielamp flakkerde, want het tochte erg door de ingestorte muren en de takken van de eikeboom die dwars door het vertrek lag trilden in de wind.

„Hij heeft de zaak goed aangepakt", zei neef Heul. „Er is hier weinig meer heel. Het is een knap stuk werk".

„Hij is een echte argwaner!" zei nicht Olivia met gepaste familietrots. Doch nu werd het heer Bommel te veel.

„Ik ben geen argwaner!" riep hij bewogen uit. „Ik ben per ongeluk tegen die boom aangereden. Heus, ik kon het niet helpen! Maar ik zal alles goed maken! Ik zal jullie tonen, dat ik niet zo slecht ben als jullie denken!"

„Ik vertrouw hem nog niet", zei neef Hoep somber. „Ik ken de wereld — en dat gepraat over goed maken bevalt me helemaal niet!"

„In ieder geval", verklaarde nicht Livia, „mag hij vannacht hier slapen. Kijk, daar in de hoek ligt wat stro. Maak het je maar gemakkelijk, neef".

Heer Olie wilde nog wat in het midden brengen, maar hij bedacht zich. Met een vermoeide zucht strekte hij zich op de vloer uit en schikte het stro om zich heen......

Zelden PAUSEN gekozen die ouder waren dan zeventig

De Romeinen noemen drie Italianen en twee buitenlanders voor het pausschap

(Van een medewerker)

De meeste pausen waren bij hun verkiezing tussen de zestig en zeventig jaar. In de laatste 400 jaar telt men slechts acht pausen, die zeventig of ouder waren, toen zij tot het pontificaat verheven werden. Zo was Paulus IV 79 en regeerde de Kerk van 1555 tot 1559. Eenendertig jaar later werd de 79 jaar oude Romein Castagna (Urbanus VII) gekozen. Hij was twaalf dagen paus, toen hij aan een malaria-aanval bezweek. Innocentius IX regeerde als 72-jarige in 1591 twee maanden. Kardinaal Pamphilj was voorts even 70, toen hij in 1644 tot paus gekozen werd. Als Innocentius X leidde hij de Kerk en zijn pontificaat duurde tegen aller verwachting in, elf jaren. Hij bouwde het Doria-Pahphilj-paleis met de kerk van Sint Agnes op de Piazza Navona. Velasquez schilderde zijn portret, een der mooiste pausportretten, die men kent. Clemens X werd paus, toen hij 79 was en hij stier zes jaar later in 1676. De eveneens 79 jaar oude Alexander VIII had een pontificaat van slechts zestien maanden (1691). Diens opvolger Innocentius XII (Pignatelli) was 76 en regeerde negen jaar. Clemens XII (1730—1740) werd op 78-jarige leeftijd verheven op Sint Petrus' stoel en ook zijn pontificaat duurde negen jaar.

Het ideaal van de Griekse wijsgeer Plato was, dat de gemeenschap bestuurd zou worden door een klasse van personen, die hij de archontes (leiders) of phulakes (wachters) noemde. De toekomstige leiders dienden met zorg gerekruteerd te worden uit de burgerij. Hun opleiding zou van het vijftiende tot het vijftigste levensjaar duren, waarna zij ingeleid werden in de beschouwing van de hoogste „Idee", die van het Goede. Eerst dan werden zij in staat geacht te besturen. Slechts die gemeenschap wordt goed geleid, waar wijsgeren van rijpe leeftijd haar lot bestemmen. Al is het op geheel andere grondslag, verscheidene van Plato's denkbeelden over de staat zijn later verwerkelijkt in de Kerk. Ook deze kent de klasse der archontes — paus en bisschoppen — telkens weer door roeping uit de gemeenschap naar voren gekomen en na een langdurige opleiding en scherpe selektie uitverkoren tot het archontaat. Over het algemeen geldt ook thans nog Plato's minimum leeftijdsschatting, terwijl deze voor de Hoogste Bestuurder der Kerk nog ruim een dekade hoger pleegt te liggen.

Sinds meer dan twee eeuwen is niemand meer tot het opperherderschap geroepen, die boven de 69 was.

Van de pausen der jongste honderd jaar telde Pius IX 54, Leo XIII en Pius X beiden 68, Benedictus XV 60, Pius XI 65 en Pius XII precies 63 jaar bij hun verkiezing. Jonger nog dan Pius IX was Paulus V, Borghese, wiens naam in de façade der Sint Pieter prijkt. Bij zijn troonsbestijging telde hij 53 jaren. Wat de minimumleeftijd der pausen betreft meldt de geschiedschrijver twee excessen: het geval van Johannes XII en van Benedictus IX. Beiden waren leden en ledepoppen van het grafelijk geslacht Tuscoli, dat in de tiende eeuw door zijn lokale machtspolitiek een voor de Kerk desastreuze rol gespeeld heeft. Johannes XII was achttien jaar oud. Hij stierf negen jaar later (964) „door een klap van de duivel op zijn hoofd", zoals de volksmond wilde. Benedictus IX was een kind van 12. Hij wed door de Romeinen driemaal verwijderd, de laatste keer in 1048.

De statistische beschouwingen over de leeftijd der pauzen bij hun kroning wijzen uit, dat in het verleden de kardinalen bij voorkeur iemand plachten te kiezen, die nog in het krachtige deel van zijn levensavond stond. Ook thans zijn er in deze leeftijdsklasse kardinalen, die men papabiles acht en zo lijkt het waarschijnlijk, dat onder hen de toekomstige paus gezocht mag worden. Er is echter nog een andere mogelijkheid. Het is het historisch recht van de Senaat der Kerk een paus te kiezen, van wie men een korte overgangsregering verwacht, wanneer die in een bepaalde situatie nuttig zou zijn. In zulk een geval vervalt het bezwaar van een hoge leeftijd of een niet sterke gezondheid der kandidaten. Voorbeelden van bedoelde situaties geeft de geschiedenis. Zou het H. College verre van voltallig zijn en/of te veel leden op jaren tellen, dan kan het tijdens een overgangsbewind aangevuld worden met figuren, die eens de last der tiara langer zullen kunnen dragen. Het is ook voorgekomen, dat een bepaalde persoon naar aller mening voorbestemd was voor het pontificaat, maar op dat ogenblik nog te jong bevonden werd. Bij een blijvende verdeeldheid der meningen en om de Kerk het zo gevreesde euvel van een langdurige vakatie der H. Stoel te besparen, gaf men wel aan een overgangsbewind de voorkeur. Zo wikt terecht de mens, maar het is God, die bestierend zijn eigen wegen gaat.

Een illustratie hiervan is, als dit Romeinse verhaal waar is, de overweging, welke mede tot de keuze van Leo XIII leidde. Onder Pius IX was het konflikt met het nieuwe Italië ontstaan over de inlijving van de Kerkelijke Staat. De H. Stoel wilde gaarne de „Romeinse kwestie" tot tevredenheid der beide partijen helpen oplossen, maar meende daarvoor een zekere tussenperiode nodig te hebben. Kardinaal Pecci, bekwaam diplomaat, geleerde en zielzorger, werd tot paus gekozen. Maar hem, Leo XIII, voorspelde hem geen lang pontificaat vanwege zijn gezondheid. Zo zou, dacht men, na enkele jaren Leo's opvolger in staat zijn de Romeinse kwestie aan te gaan pakken. Leo XIII werd 92 en regeerde 25 jaar en 4 maanden! Niettegenstaande officieel de moeilijkheden met Italië bleven voortbestaan en de H. Vader de vrijwillige gevangene van het Vatikaan was, werd onder dit pontificaat het pausdom tot een spirituele macht in de wereld van ongekende hoogte.

De spekulaties over de nieuwe paus schieten thans te Rome als onkruid uit de grond, de stad is er vol van. Op de markt en in de wijnhuisjes, op de straathoeken en in de voordeuren studeert men, redeneert, oordeelt en.... kiest! Want dit laatste kan het volk van Rome sinds onheuglijke tijden niet meer laten. In de begintijd immers was het kiesrecht aan volk en clerus tezamen. Merkwaardig is, dat in de wijk, waarin uw korrespondent woont, dat is in de naaste omgeving waar Pius XII werd geboren, de mensen zich duidelijk uitspreken voor een niet-Italiaan.

Een tweede opvallend ding is, dat te Rome de communis opinio thans wijst op drie Italiaanse en twee buitenlandse kardinalen voor het pausschap. Het zijn de Camerlengo Aloisi Masella (79), de Venetiaanse patriarch Roncalli (77) en de Curiekardinaal Valeri (75), voorts de Armeniër Agagianian (63) en de Fransman Tisserant (74). Van deze vijf kardinalen, die de vox populi heden de voorkeur geeft zijn er dus vier boven de 70 jaar.

Aart in 't Veld overleden

Oranjestad. — Gisteravond heeft de dood onze stadgenoot Aart in 't Veld uit het volle leven weggerukt. De heer In 't Veld behoorde tot de vooraanstaande zakenmensen op ons eiland. Hij vestigde zich in 1927 op de Antillen, aanvankelijk te Curaçao, later, in 1931, op Aruba, waar hij in 1933 zijn eigen zaak begon. Door zijn harde werken, samen met zijn echtgenote, en later ook met zijn twee kinderen, is deze zaak uitgegroeid tot een groot bedrijf, met winkelpanden in S. Nicolas en Oranjestad en een groot- en scheepshandel. Behalve zakenman was Aart in 't Veld echter vooral een goed mens, iemand, die altijd klaar stond anderen te helpen. Voor welk goed doel het ook was, bij Aart klopte men nimmer tevergeefs aan. In tal van verenigingen, waaronder de Lionsclub, bekleedde hij vele leidende funkties. De heer In 't Veld werd 51 jaar geleden in Maasdam, Nederland, geboren.

Door zijn heengaan verliest zijn familie een uitstekend echtgenoot en vader en de gemeenschap een trouw, eerlijk en goed mens. Zijn groot personeel, waaronder mensen, die vrijwel sinds de oprichting van zijn bedrijf voor hem werkzaam waren, nemen afscheid van een werkgever, die zeer intensief met het wel en wee van de voor hem werkenden medeleefde.

De teraardebestelling vindt hedenmiddag om half vijf, vanaf het sterfhuis te San Nicolas plaats, op de begraafplaats van Oranjestad.

Aart in 't Veld, ruste in vrede!

UIT POLITIERAPPORTEN

Gevonden en verloren

Oranjestad. — Mevr. Clark, Seroe Colorado 367, deed aangifte van verliezing van een bruin lederen portemonnee, inhoudende: rijbewijs en identiteitspapieren.

De heer Naloop deponeerde aan de wacht Oranjestad en goudkleurig kettinkje, gevonden bij de Povabeach.

Mevr. Ponson deponeerde aan de wacht Oranjestad een zonnebril, gevonden in de Oude Schoolstraat.

Door de heer H. Wiggers gedeponeerd aan de wacht Oranjestad een sigarettenaansteker, gevonden te Malmok.

Agent van politie Minne vond een zonnebril.

Ongevallen

— Bij de refresqueria Arcos werd assistentie gevraagd voor een vechtpartij. Bij aankomst van de politie bleek, dat een man een uur tevoren met een onbekende man had gevochten, waardoor hij zijn linkerarm brak.

— Te Alto Vista, ter hoogte van perceel 81, reed de A-5035 tegen een stenen koraal. Een inzittende bekwam een diepe wond aan zijn linkeroog. Hij werd met een slagaderlijke bloeding naar het San Pedro-hospitaal gebracht. Na in het hospitaal te zijn behandeld, verkeerde hij niet meer in levensgevaar. Schade aan de truck ƒ 300,—.

— Er werd telefonisch gemeld, dat een 10-jarige jongen een kogelscherf of kogel in zijn buik had. Hij werd in het Lago-hospitaal ter operatie opgenomen. Na de operatie bleek, dat de jongen van buiten af een patroonhuls in zijn buik had gekregen. Bij nader onderzoek bleek, dat de jongen samen met zijn broertje bij Spaans Lagoen, waar militairen geoefend hadden, losse patronen aan het zoeken waren. Zij hadden een patroon in een gat in een plank gestopt, en daarna met een spijker en hamer op het slaghoedje geslagen.

— Een vrouw verscheen aan de wacht met haar 13-jarige zoon, die een bloedende vleeswonde aan het rechteroog, en een wondje aan de slaap had. Hij kreeg E.H.B.O. en is naar dr De la Fuente verwezen. Oorzaak: Bij Weg Fontein 134 vond een danspartij plaats, en er werd van buiten af met flessen gegooid, waardoor de jongen geraakt werd.

Vechtpartijen

— Er werd assistentie verzocht voor een vechtpartij in de B. v.d. Veen, Zeppenfeldtstraat. Een man met een bloedend gezicht verklaarde aan de politie, dat hij een woordenwisseling had met een andere man, waardoor deze en een broer van hem, de eerste geslagen hadden. Hij liep verwondingen aan het hoofd en rechterarm. Nadat E.H.B.O. was verleend, werd hij naar dr De la Fuente verwezen.

Aanrijdingen

— Een man kwam aan de wacht met zijn wagen, de A-625, en verklaarde, dat hij bij de rotondo rechtdoor had gereden. Vermoedelijk te grote snelheid.

— Bij de kruising Adriaan Laclé Boulevard — Beatrixstraat botsten pick-up D-224 en A-2531. Schade aan de A-2531 ƒ 1200,— en aan de D-224 ƒ 250,—.

Diefstal

— De chauffeur van autobus A-2504 deed aangifte aan de politie, dat onbekenden, van zijn autobus, welke in de Schoolstraat bij Rio Club stond, een doosje met ƒ 70,— hadden meegenomen. Zij hadden een van de ruiten geforceerd.

— Door de heer Kuypers, verkeersleider op de Vuyst-vliegveld, werd gemeld, dat hij last had van vliegers. De jongens in de buurt waren vliegers aan het oplaten, waardoor een van de vliegers in aanraking kwam met een vliegtuig. Op last van de politie werden de vliegers omlaag gehaald.

—:—

Washington. — Een oud Amerikaans record uit 1931 is woensdag verbeterd door de Indiër S. N. Nilakhe uit Nieuw Delhi, die als stenograaf een snelheid van 145,9 woorden per minuut wist te bereiken.

—:—

München. — De 56-jarige S.S.-er Reischenbeck is te Muenchen tot tien jaar gevangenisstraf veroordeeld wegens deelneming aan doodslag in dertig gevallen in een concentratiekamp.

De Kleine Theresia in de schijnwerper

Ida Friederike Görres over „de nieuwe bronnen"

Rehabilitatie van Leonie

(van een bijzondere medewerker)

Van haar buitengemeen geruchtmakende biografie van de Kleine Theresia van Lisieux, getiteld „Das verborgene Antlitz" heeft Ida Friederike Görres een „Neue Deutung" doen verschijnen bij de uitgeverij Herder te Freiburg.

De talloos velen die in het Nederlands of Duits van het meesterlijke werk „Het verborgen gelaat" hebben genoten en diep onder de indruk zijn geraakt van de psychologische fijnheid, waarmee de schrijfster de diepten van haar heilig onderwerp heeft gesondeerd, zullen verheugd zijn te vernemen dat Ida Friederike Görres ten aanzien van de door haar geuite meningen over de persoon van de kleine heilige in het gelijk is gesteld, mede door de uitgave van de fotocopie van Thérèse's geschriften.

In het hoofdstuk „Die neuen Quellen" gaat mevrouw Görres zorgvuldig na wat er te dien aanzien allemaal is beweerd en zij komt tot de conclusie dat Moeder Agnes het manuscript uitsluitend heeft „bewerkt" om de geschriften aan te passen bij de toen heersende mode van: nette zinnen, keurige uitdrukkingen, harmonische beelden en keurige stijl, maar dat zij op de punten, waar het op aankomt, niets wezenlijks heeft veranderd. Zo bijvoorbeeld staat er in de officiële uitgave van „De geschiedenis ener ziel": Heb ik u ooit, moeder, over mijn voorliefde voor sneeuw verteld? In het oorspronkelijke manuscript staat slechts: „Ik hield van sneeuw". Dit kleine zinnetje, die korte mededeling, werd door de zuster van de heilige opgepoetst en op gouvernanten-achtige wijze mooier gemaakt, doch niet verminkt, **wat de essentie van het geschrevene betreft. Natuurlijk kan men het betreuren dat Moeder Agnes van mening is geweest, dat de haastig** neergeschreven mededelingen van haar heilig zusje het nodig hadden een literaire make-up en schoonheidsbehandeling te verduren uit vrees dat het type geschrift, de stijl, anders weinig genade zouden vinden in de ogen van de tijdgenoten. De berg van kritische onderzoekingen heeft heus niet meer dan een muis gebaard. Mevrouw Görres bewandelt in haar laatste publicatie de gulden middenweg tussen degenen die van bedrog en onverantwoordelijk omgaan met het manuscript hebben gesproken en hen, die Moeder Agnes volledig in het gelijk hebben gesteld.

Bovendien onderneemt mevrouw Görres een uitstekend gelukte rehabilitatie van Leonie, de zuster van de heilige, die, eerst in juni 1941 gestorven, altijd het zwarte schaap in de familie geweest is. Zij alleen werd niet op de hoogte gebracht van Thérèse's plannen om zo jong in te treden; haar onafhankelijke geest, die haar naar het Evangelie deed grijpen in plaats van naar de in de familie Martin gebruikelijke devote lectuur, baarde de moeder grote zorgen en haar afkeer van het „particulier examen" dat zij eenvoudig weigerde als geloofspractijk te beoefenen, haar niet meedoen aan het gebruikelijke „offertjesbrengen" veroorzaakten hevige discussies, zodat mevrouw Martin zich in een brief afvroeg of het maar niet beter geweest zou zijn als dat moeilijke kind in plaats van beter te worden, zoals zij van God gevraagd had, maar niet vroeg gestorven was! De twee bladzijden, die mevrouw Görres aan de plaats van Leonie in het gezin wijdt, illustreren de sfeer in de familie beter dan de boeken die er tot nu toe geschreven werden.... en verslonden.

Het voornaamste in deze nieuwe uitgave van het prachtige boek wordt echter gevormd doordat Ida Friederike Görres in plaats van een inleiding een grote passage aanhaalt uit de voorrede tot de „Bunten Steine" van Adalbert Stifter en als epiloog een gedicht gebruikt van Werner Bergengruen: Die Erwählung, terwijl talloze passages die de schrijfster naar aanleiding van de verering van The Little Flower gecomponeerd heeft, het waard zijn in een afzonderlijke brochure te worden gebundeld. Vooral waar zij spreekt over de strijd, die er sedert twee generaties heerst in de boezem der Kerk over de vernieuwing van de katholieke christenheid. Het gaat hier niet om een Contrareformatie, noch om een reformatie zoals bijvoorbeeld die van Cluny indertijd. Maar om het onkruid dat zo rijkelijk op de akker van het geloof aanwezig is, of zoals de auteur zich uitdrukt: Die besonderen Fehlbildungen ursprünglich richtiger Ansätze geistige Wucherungen an der gesunden Gestalt, die gerade auf dem Boden des religiösen Eifers und Strebens wachsen, die tausend Einflüsse des „Zeitgeistes", des Positiven wie des Negativen, die im Stoff der Kirche die wunderlichsten und fragwürdigsten Legierungen und Bastardierungen erzeugen, Verfallszeiten und Verwesungszonen auch innerhalb der Kirche.

Afgezien van deze belangrijke meningen vertelt de auteur onder meer ook, hoe zij er toe gekomen is deze grote Theresia-biografie te gaan schrijven. Zij bezocht een vergadering op de burcht Rothenfels, die toentertijd het centrum was van de Katholieke Jeugdbeweging in Duitsland. Een student gaf haar een portretje zo groot als een pasfoto in handen met de woorden: zo zag de kleine Theresia er nu echt uit. Dat fotootje was ontdekt door pater Willibrord Verkade, de monnik van Beuron — hij is de broer van de Nederlandse toneelvernieuwer Eduard Verkade en schrijver van het toentertijd veelgelezen boek: Van ongebondenheid en heilige banden — die het had ontdekt en gepubliceerd, zulks met gevolg dat zowel de Carmel te Lisieux als een Franse bisschop hevig ging protesteren. Algras was zij omringd door een groep jongeren die naar de bekende en op het fotootje toch zo onbekende en vreemde trekken staarden, waarop een van de jongelui zei: ist ein weibliches Christusgesicht.... Het raadsel van die blik en dat glimlachje heeft niet opgehouden Ida Friederike Görres te boeien en de vraag hoe de kleine Thérèse nu eigenlijk was, heeft zij ook in dit laatste boek Das Senfkorn von Lisieux, trachten te beantwoorden.

Het komt ons voor dat deze voortreffelijke schrijfster en psychologe er in geslaagd is bijna het laatste woord over de kleine Heilige te zeggen. Bijna, want aan geen enkel mens is het gegeven het allerlaatste woord over de heiligheid te spreken. Dat Ida Friederike Görres deze poging gewaagd heeft en met zo goed gevolg bekroond zag, stemt de lezer en de gelovige, de vereerder van de Kleine Theresia zowel als de hagiograaf tot grote dankbaarheid. Afgezien nog van het respect dat de schrijver van professie moet gevoelen voor het grandioze talent dat uit iedere bladzijde van dit hoogst belangrijke boek spreekt.

Het portretje van Theresia van Lisieux, dat Dom Willibrord Verkade indertijd gepubliceerd heeft, en dat voor Ida Friederike Görres de aanleiding is geworden tot haar grote Theresia-biografie.

Surinaamse Jaarbeurs zal in het teken staan van BROKOPONDO

Paramaribo. — Op vrijdag 31 oktober a.s. zal de gouverneur van Suriname in bijzijn van genodigden uit handel en industrie de vierde Surinaamse jaarbeurs openen. Deze jaarbeurs waaraan talrijke nieuwe binnenlandse industrieen deelnemen, zal tevens in het teken staan van Brokopondo. Een imposant gebouw met een negen meter hoge toren van het Suraleo-Brokopondobureau zal behalve alle mogelijke gegevens over het grote projekt, ook een stuwdam vertonen, opdat de bevolking van Suriname enig idee kan krijgen over dit voor Suriname zo belangrijk projekt.

Nederland gekozen in orgaan van speciaal V.N. - fonds

New York. — Nederland is gekozen als een der achttien leden van het orgaan dat de economische hulpprojecten van het speciale VN.-fonds zal beheren. Het is een van de negen meer ontwikkelde landen die met negen minder ontwikkelde gebieden dit bestuursorgaan vormen.

De andere meer-ontwikkelde bestuursleden zijn Engeland, Frankrijk, Japan, Denemarken, Canada, de Sowjet-Unie en Italie. Onder de minder-ontwikkelden behoort de Ver. Arabische republiek.

Minister HELDERS over Nederlands — Australische Conferentie

Hilversum. — De minister van zaken overzee, mr G. Ph. Helders, heeft tijdens een bijeenkomst te Hilversum, waar hij sprak voor leden van de Volksuniversiteit, medegedeeld, dat hem telegrafisch was bericht, dat de conferentie van diensthoofden op Nederlands en Australisch Nieuw-Guinea, die te Canberra wordt gehouden, „uitstekende resultaten boekt". De minister zeide verder te menen, dat de samenwerking tussen Nederland en Australië goede perspektieven biedt voor de ontwikkeling van Nieuw-Guinea. Nog te dikwijls wordt gedacht, dat Nieuw-Guinea alleen maar moeilijkheden verschaft, zeide de heer Helders.

„Wij mogen daarbij echter niet vergeten, dat het een karaktertrek van het Nederlandse volk is zich het lot van minderbedeelden aan te trekken, ook al is dat soms niet vrij van persoonlijke moeilijkheden."

De mening van Mr. POS over Statuutwijziging

Paramaribo. — Mede in verband met de komst naar Suriname van de minister-president der Nederlandse Antillen, de heer E. Jonckheer, is de gevolmachtigde minister van Suriname in Nederland, Mr. Dr. R. Pos, naar Paramaribo ontboden.

Daar het Statuut van het Koninkrijk der Nederlanden ongetwijfeld een onderwerp van bespreking zal zijn, tijdens het komende bezoek van de Antilliaanse premier, heeft Dr. Pos hieromtrent uitvoerig met de Surinaamse ministerraad beraadslaagd en zijn visie hierop gegeven. Volgens de mening van mr. dr. Pos is het zeer nuttig t.z.t. over de uitvoering van het Statuut te praten. Het is zijns inziens noodzakelijk dat verschillende bepalingen in de drie rijksdelen op dezelfde wijze geinterpreteerd en uitgevoerd worden. Daar bepaalde artikelen in het Statuut ruim zijn omschreven blijkt na ongeveer vier jaren praktijk verschillende vragen over het bedoelde zijn gerezen. Volgens de gevolmachtigde minister komt het er bij het Statuut niet alleen aan op wat op papier staat maar hoofdzakelijk hoe de uitvoering is, zonodig gewijzigd worden zonder aan de letter van het Statuut te komen.

Zowel Nederland als de regering in Suriname is nog niets bekend welke wijzigingen de Nederlandse Antillen in het Statuut wensen aan te brengen, doch dit zal binnenkort wel duidelijker worden, aldus dr. Pos, die hieraan toevoegde, dat zijns inziens het Statuut dan alleen gewijzigd moet worden, wanneer de overgrote meerderheid der bevolking achter deze wijzigingen staat. Het Statuut, mag naar zijn mening, nimmer afhankelijk zijn van de optredende regering. Zijn streven was er steeds op gericht geweest het Statuut met algemene stemmen in de Staten te doen aannemen, opdat voorkomen zou worden dat de oppositie eenmaal regeringspartij geworden, wijzigingen zou willen aanbrengen. Over de „geest" van het Statuut behoeft niet te worden onderhandeld want dat zou volgens dr. Pos, een „geestige" conferentie worden.

De heropening van scholen in VIRGINIA

Norfolk. — Anders dan men verwacht had is de eerste juridische stap om heropening van enkele scholen in de Amerikaanse staat Virginia te verkrijgen, niet door de vereniging voor gekleurden (Naacp) gezet maar door een groep ouders van blanke leerlingen die door Virginia's negeren van de integratiewetten zijn getroffen. Volgens de aanklacht berooft de sluiting der scholen, welke in strijd is met federale gerechtelijke bevelen om gekleurde lerlingen toe te laten, 10.000 leerlingen van „gelijke bescherming door de wet". Gouverneur Lindsay behoort tot de gedaagden in het proces dat thans aanhangig is gemaakt.

Groot - Brittannie en Nigeria bereikten algehele overeenstemming

Londen. — Te Londen is officieel medegedeeld dat Groot-Brittannië en Nigeria algehele overeenstemming hebben bereikt over de hulp, die beide elkander zullen verlenen bij verdedigings- en andere aangelegenheden, wanneer de Westafrikaanse federatie op een oktober 1960 onafhankelijk is geworden.

In de St. Jacobuskerk in Den Haag werd er een pontificale hoogmis gecelebreerd voor de zielerust van Paus Pius XII.

Foto: Op de voorste bank van links naar rechts: minister-president Drees, Mevr. Drees, Mevr. Luns en minister Smalkalden. Op de tweede bank v.l.n.r.: minister Cals, mevr. Cals, minister Witte en minister Klompe.

Tegenstellingen tussen Semiberoeps- en AMATEURSVOETBAL

Maar het publiek verlangt alleen naar goed spel

De tegenstellingen tussen amateur- en betaald voetbal spitsen zich toe in Nederland. In de vergaderingen van de twee secties is tot uitdrukking gebracht een aversie van vele amateurs jegens betaald voetbalspel, maar tevens een grote mate van wantrouwen van datzelfde betaalde voetbal jegens tal van amateurs.

Men mag zich over deze tweespalt niet verbazen. Vier jaar geleden besloot de algemene vergadering van de KNVB weliswaar over te gaan tot de instelling van het semi-professionalisme, doch dat geschiedde onder een impuls van buitenaf. Men wilde op dat ogenblik de Beroeps Voetbal Bond de wind uit de zeilen nemen en men is daarin, het dient gezegd, toen inderdaad geslaagd. Over de konsekwenties van het besluit brak men zich niet het hoofd, doch met die konsekwenties, wordt men nu als het ware elke dag geconfronteerd.

De wedstrijd tegen de Denen heeft het nog eens ten overvloede onderlijnd: er bestaat een diepe kloof tussen amateurvoetbal en heel of half beroepsspel. Misschien niet zo zeer op het gebied van de techniek, maar wel op het gebied van de lichamelijke conditie en het dus ook het uithoudingsvermogen. Het is met dat al vrij logisch, dat het publiek zich in hoofdzaak voelt aangetrokken tot het beste spel, dus dat van de semi-profs en dat daardoor de amateurs steeds meer op zichzelf zijn aangewezen, waar het betreft de eindjes aan elkaar te knopen.

Er zijn altijd nog wel mensen, die zweren bij puur amateurisme en niet wensen te ijveren voor succes, maar de grote massa trekt zich daarvan niets aan. Die massa gaat kijken naar de club, die succes heeft en wie daaraan nog mocht twijfelen, wende zich tot de directie van het Olympisch Stadion te Amsterdam. De tribunes van dat stadion bleven de laatste jaren vrijwel leeg bij competitiewedstrijden. Blauw Wit speelde slecht en de nieuwe club Amsterdam deed het niet veel beter. Met ongeveer 10.000 toeschouwers bij een capaciteit van ruim 60.000 moest het stadion bij de competitiewedstrijden tevreden zijn, terwijl het Stadion-Feijenoord te Rotterdam recordcijfers boekte en men er zijn hand niet omdraaide voor 40 à 50.000 mensen bij een gewone competitiewedstrijd van Feijenoord. Er is echter een fusie tot stand gekomen tussen Amsterdam en de eerste-klasser DWS en die fusie heeft een elftal opgeleverd, dat niet alleen suksessen boekt, maar dat ook nog naar Nederlandse begrippen goed spel te zien geeft. En het gevolg van die successen en dat spel is, dat er thans ook in het Olympisch Stadion bij de wedstrijden van DWS zo'n slordige 40.000 mensen komen.

Nederlandse Sportbrief

Sukses trekt

Het succes heeft op de voetballiefhebbers dezelfde uitwerking als een kaarsvlam op de muggen. Zij worden daardoor onweerstaanbaar aangetrokken. **De amateurs begrijpen dat niet of willen het niet begrijpen en gaan voort zich er over te beklagen dat er zo weinig publiek komt, waardoor hun bestaan, naar zij beweren, ernstig in gevaar wordt gebracht. Uiteraard geldt zulks alleen voor grote steden, waar ook semi-prof clubs zijn gevestigd, want in de kleinere gemeenten, ver van een grote stad, hebben de amateurs het rijk alleen en leiden zij een zeer redelijk bestaan.**

Nu gaat het er maar om, wat precies die amateurs beweegt zich te keren tegen de semi-profclubs. Er zijn natuurlijk amateurclubs, die er nooit en te nimmer over zullen denken van het voetbalspel een „vak" te maken en daar voor te betalen. Clubs als HFC, AFC, UD, VOC, ASC, Concordia, Hercules stellen nog altijd de kameraadschap van de leden boven de prestaties op het groene veld. Zij zijn de enige ware amateurs, die er zich nauwelijks om bekommeren in welke klasse zij spelen, aangezien goed beschouwd dat voetballen maar bijzaak is.

Iedereen kan daarmede volledig instemmen, mits die clubs zich dan ook maar volkomen afzijdig houden van wat men zou kunnen noemen de „voetbalpolitiek". Anders wordt het evenwel, indien zelfs vertegenwoordigers van deze clubs zich gaan beklagen over het feit, dat er bijvoorbeeld door de pers en de radio van hun verrichtingen vrijwel geen notitie wordt genomen en zij daardoor in financiële moeilijkheden dreigen te komen. Een dergelijke gedachtengang nu lijkt ons volkomen onjuist.

Wie iets doet voor zijn plezier, heeft daarbij geen publiek nodig en nog minder de pers. Kan men zich niet staande houden, dan betekent zulks alleen, dat er niet meer voldoende mensen zijn die hetzelfde willen en dan zit er niets anders op dan te verdwijnen. Zo'n club immers kan het eventuele publiek niets bieden en mag daarom ook niet verwachten dat men toch komt met alleen als doel voor ogen die club te steunen. Wie dat wel wil, wordt donateur of lid en gaat dan, indien hij een echte voetbalwedstrijd wil zien, naar een semi-profclub.

Dat klinkt natuurlijk verschrikkelijk hard, doch het heeft weinig zin zichzelf te bedriegen. Wie pret wil maken op andermans kosten, is naar onze mening geen zuivere amateur meer, aangezien een amateur alle kosten zelf betaalt.

Zulke clubs echter, wij leggen daarop gaarne de nadruk, zullen er nooit zelfs maar over peinzen de voetballende leden te gaan betalen. Wij zeggen dit, omdat er anderzijds ook tal van amateurclubs bestaan, die iets tegen het semi-professionalisme hebben, omdat zij zelf niet bij machte zijn er ook deel van uit te maken. Wangunst dus. Amateurs derhalve, die men gedwongen amateurs zou kunnen noemen, aangezien zij in de geest pure semi-profs zijn.

Zij allen tezamen vormen de amateursectie van de KNVB, ofschoon zij stellig niet gelijk zijn in gedachten en daden. Daarom ook is het zo moeilijk na te gaan, in hoeverre er bij een actie tegen de sectie betaald voetbal sprake is van oprecht amateuristisch streven en van wangunst.

Tegenstellingen

In de vergadering van de betaalde sectie heeft men daarover een boekje open gedaan. De voorzitter vertelde, dat hij een districtsvergadering van de amateurs had bezocht en daarbij door de uitlatingen de indruk had gekregen, dat de betalende clubs allemaal schooiers waren. Hij sprak verzoenende woorden over noodzakelijke samenwerking, maar liet er toch op volgen, dat de sectie betaald voetbal hard zou terugslaan, indien men haar te na zou komen.

Dat maakte de tongen los. Want er beklommen clubbestuurderen het podium, die niets meer of minder kwamen dan dat sommige amateurclubs zich beijverden spelers uit de betaalde sectie, die om welke reden dan ook geen kontrakt meer kregen, letterlijk weg te kopen. Zelfs spelers, die twijfelden, of zij hun contract wel zouden verlengen. Hier was derhalve sprake van amateurclubs, die goede spelers uit de andere sectie probeerden aan te trekken, teneinde op de manier een gooi te kunnen doen naar het landskampioenschap voor amateurs, waaraan reglementair is verbonden de mogelijkheid over te stappen naar de betaalde sectie.

De heer Landaal van AGOVV zei ronduit op die manier al een geheel elftal te hebben verloren en hij kreeg bijval van afgevaardigden uit Utrecht en Limburg. In de vergadering van de sectie betaald voetbal dacht men derhalve allesbehalve mild over de amateurs en bij de vergadering van de amateurs was de betaalde sectie de gebeten hond.

Mede oorzaak van de gespannen verhouding is de terugkeer van een semi-profclub naar de amateursectie, indien deze daartoe om geldelijke redenen is gedwongen. Bovendien staat er immers een versterkte afvloeiïng van betalende clubs op het programma, teneinde het aantal clubs in de betaalde sectie terug te brengen tot wat men voor een land als Nederland normaal kan noemen.

De werkelijk echte amateurclubs willen deze verenigingen in het geheel niet meer in hun midden opnemen, terwijl de overigen alleen maar redetwisten over de vraag, in welke klasse die „gedegradeerde" clubs moeten worden ondergebracht.

Inderdaad is het moeilijk na vier of vijf jaren een club terug te plaatsen in de amateurklasse, waaruit zij is voortgekomen. Daarmede benadeelt men andere amateurclubs. Men overweegt thans dergelijke clubs onder te brengen in de vierde (laagste) klasse van de amateurcompetitie, zodat zij in feite geheel opnieuw moeten beginnen. Het schijnt, dat men dat plan wel tot overeenstemming zal kunnen komen, al blijven de oude amateurclubs zich verzetten, omdat zij nu eenmaal niet willen spelen tegen clubs, die alleen door de omstandigheden amateur zijn, doch wier geest van het semi-professionalisme is vervuld.

Vandaag, 25 oktober nu, wordt te Amsterdam de algemene bondsvergadering derhalve van de twee secties tezamen. Men verwacht scherpe tegenstellingen en reeds is zo links en rechts het woord „afscheiding" gevallen. Wij geloven, dat ook hier de soep wel niet zo heet zal worden gegeten als zij wordt opgediend. De verstokte amateurs schijnen er op te willen aandringen, dat betalende clubs, die niet meer kunnen betalen, een eigen competitie van „onafhankelijken" moeten vormen.

Hetgeen praktisch onuitvoerbaar moet worden geacht, aangezien het aantal te gering is. Maar waarom zouden die onvervalste amateurs geen afzonderlijke competitie kunnen krijgen? Het antwoord is kort en goed hetzelfde als bij de betalende clubs: geen geld!

Het is, als men het goed beschouwt alles tezamen een trieste zaak. Er is echter één troost: over vijf jaren spreekt niemand er meer over. Dan heeft Nederland vermoedelijk zelfs een competitie van volledige beroepsspelers!

B. M. Schilperoort

Meer dan honderdduizend voetbal-enthousiasten, voorzien van geldige, zwarte en zelfs gestolen kaartjes, hebben in het Wembley-stadion de indrukwekkende revanche beleefd van het Engelse elftal. Na de nederlaag van 0—1, tijdens de wereldkampioenschappen in Zweden tegen de Russen, speelden aanvoerder Wright en zijn teamgenoten zich naar een glansrijke overwinning van 5—0. Johnny Haynes, het Londense voetbalidool, kogelde de bal driemaal achter doelman Yashins plaatsvervanger Baljajev, terwijl „golden boy" Bobby Charlton uit een strafschop en veteraan Nat Lofthouse voor de twee overige treffers zorgden. Dit Engelse elftal was een herboren team. Met een perfekte lichaamskonditie en uitstekend samenspel in de slagvaardige aanvalslinie heeft de ploeg met Rusland „gespeeld". Op de foto: een gevaarlijk moment voor het Engelse doel.

VENEZOLAANSE CINCO Y SEIS

Camacaro won „Clasico SIMON BOLIVAR"

FAVORIETEN zorgden voor „mercado libre"

Twee zeer merkwaardige overwinningen behaalde jockey Manuel Camacaro zaterdag- en zondagmiddag. Deze energieke jockey, die de vorige week vijf van de zes races won, zag zaterdagmiddag kans de clasico „Prensa Nacional" met het paard LANZARINA te winnen. Zondagmiddag won hij weer op formidabele wijze de clasico „Simon Bolivar" met het paard ESCRIBANO.

Voor de race van zaterdag won hij een trofee en 40.000 bolivars, voor die van zondag kreeg hij weer een trofee en 150.000 bolivars.

Zo is het dan weer de favorieten na een zeer lange tijd gelukt om voor een „mercado libre" te zorgen. De „Amigoe" zag ook kans in deze „mercado libre" te vallen. Het is op het nippertje gelukt alle zes paarden goed te raden. Alle paarden hadden wij, maar het paard Canovas hadden wij jammer genoeg geplaatst in de cuadro van 32 bolivars. Het is aan 900 cuadros van zes en aan 1300 van vijf gelukt om de winnende paarden goed te raden. Deze cuadros zijn nog niet officieel, aangezien men nog steeds bezig is met de telling. Op het ogenblik ontvangen de cuadros met zes paarden 950 bolivars en die van vijf, 40 bolivars. Het totaal bedrag was 2.542.218 bolivars.

Een zeer prachtige overwinning behaalde **MOROCCO** met jockey Manuel Camacaro in de eerste valida. Deze spannende race begon met Hisopo als de koploper. Deze positie werd hem ontnomen door New Deal op de 800 meter. Met de viktorie ging deze witte hengst ook niet strijken, omdat het paard Morocco en Guitarrero hem aan de eindspurt versloegen. Toen de twee laatstgenoemde paarden samen over de eindstreep gingen, wezen de foto-opnamen Morocco met een half neusverschil als de winnaar aan. De tweede plaats ging naar Guitarerro; derde en vierde waren New Deal en Zenón.

Met veel élan hield de favoriet **TORERA** met jockey Gustavo Avila zijn kleuren in de segunda hoog. Luz Bella, die in deze race direkt na het startsignaal de leiding op zich nam, moest met lede ogen aan de eindspurt toezien hoe Torera en Nini hem 25 meter voor de finishlijn voorbij draafden. Op zeer prachtige wijze herstelde het paard Nini zich in deze tweede race. Dit paard, dat een zeer slechte start had, zag kans toch nog de tweede plaats te bezetten. Derde werd Luz Bella en vierde Terciopelo, die op prachtige wijze van zich afbeet.

De derde race werd weer een overwinning voor de eerste favoriet **LYRIQUE** met jockey Teofilio Bello. Deze derde race werd geen „walk-over" voor de favoriet Lyrique. Cocharquina was hier tot de 800 meter de koploper, waar zij deze positie aan Lyrique verloor. Het paard Buruduna, dat aan de eindspurt zeer zwaar kwam aanzetten, zou deze race zeker gewonnen hebben, indien het een langer trajekt was. De tweede plaats ging dan welverdiend naar dit paard. Derde en vierde werden Cocharquina en Valentia.

De clasico „Simon Bolivar", ving precies 20 minuten na de uitslag van de derde race aan. Deze race is een heel spannende geworden. Un Gaita, die voor deze race de grote favoriet was en eenieders vertrouwen had, faalde in de gehele race. Een formidabele „batacazo", **ESCRIBANO,** met Camaraco, won deze clasico. Jockey Camacaro, die bekend staat om aan de eindspurt zijn kans te nemen, versloeg het paard Sultanabad met één paardelengteverschil. President Larazabal overhandigde Camacaro persoonlijk zijn prachtige trofee.

CANTOR met jockey Gustavo Avila hield weer zijn favorietenkleuren hoog, door — na op de 600 meter de leiding van Maňio te hebben overgenomen — zich van zijn rivalen los te schudden en met een twee paardelengteverschil te overwinnen. De tweede plaats bezette Maňio; derde werd Potasio en vierde Bracken.

De enige „batacazo" van de middag werd in de quinta valida geboren. Deze was **CANOVAS** met jockey Carlos Cruz. Deze draver, die altijd als vierde fungeerde, zag aan de „recta final" zijn kans schoon om de koploper Narcótico voorbij te draven en hem nog met een 2 paardelengteverschil te kloppen. Derde en vierde waren Gran Turco en Calon.

De laatste of sexta valida werd weer een overwinning voor de grote favoriet **AMOR PAGANA** met jockey Cecilio Garcia. Salitral was hier na het startsignaal de koploper. Deze positie behield het tot de 700 meter, waar de favoriet Amor Pagano de leiding overnam. Deze draver had verder geen moeilijkheden en versloeg zijn rivalen met 3 paardelengteversehil. Macuto werd tweede; derde en vierde waren Salitral en Gambetta.

Uitdager van Klaveren werd gediskwalificeerd

THEO BAARS behield weltergewicht-titel van NEDERLAND

Den Haag. — Theo Baars heeft zijn titel van Nederlands kampioen Weltergewicht behouden. Het einde van het gevecht kwam op een door niemand verwachtte en voor Van Klaveren oneervolle wijze. Het was een onwaardig besluit van een partij die aanvankelijk op hoog peil stond en waarin beide boksers veelvuldig blijk hebben gegeven van hun ongetwijfeld grote capaciteiten. Wat Van Klaveren echter plotseling bezielde zal wel duidelijk worden. Weliswaar was de Rotterdammer aan het begin van de achtste ronde op een harde rechtse stoot Van Baars gelopen, maar erg was hij daardoor niet aangeslagen en Van Klaveren wist nog precies hoe te handelen. Hij zakte op de knieen om na acht tellen rust weer overeind te komen. Van Klaveren zette meteen een tegenaanval in, waarbij Baars op zijn beurt door een harde stoot op de maag werd getroffen. De titelhouder kon daarna nog maar moeizaam op de verdere akties van de Rotterdammer reageren. Baars was in moeilijkheden, dat was duidelijk. Toen gebeurde het. **In de hoek van die ring verloor V. Klaveren plotseling zijn bezinning. In zijn streven om zijn tegenstander zo snel mogelijk naar het Canvas te zenden, diende hij hem bij de slagwisseling na een slag op de lever twee veel te lage stoten toe, die Baars neer deden gaan.** Na de hervatting voelde een herhaling in de andere hoek. Ook nu kon Baars zich niet staande houden bij deze furieuze actie, maar de opzettelijkheid waarmee Van Klaveren de kampioen te laag raakte, lag voor arbiter bril zo voor de hand, dat hij niet aarzelde om Van Klaveren te diskwalificeren. En ofschoon de algehele verzoening nog in de ring tot stand kwam, was dit toch een einde, een kampioens-kandidaat onwaardig.

Met Baars als de fysiek sterkere, maar Van Klaveren als de meestgeroutineerde bokser.

Moment uit de wedstrijd Engeland — Rusland (5—0). De Engelse keeper McDonald stopt een formidabel schot van de Russische binnenspeler Mamedov (rechts). Billy Wright (links) kijkt gespannen toe.

Opening van nieuwe Britse parlementsjaar

De TROONREDE van Koningin ELIZABETH

Londen. — Koningin Elizabeth heeft in haar troonrede bij de opening van het nieuwe parlementsjaar verklaard dat de Britse regering zal blijven trachten om tot een ontwapeningsovereenkomst te komen.

De regering zal zich blijven inspannen voor een regeling, die de rust op het eiland Cyprus verzekert.

Over het Midden-Oosten zei zij dat zij dat de Britse regering bij elke maatregel, die getroffen wordt om de internationale spanning in dit gebied te verminderen, zal samenwerken met de V.N. en de landen van het Midden-Oosten.

Haar regering wil in de geest die de kortgeleden te Moutreal gehouden economische conferentie van de gemenebestlanden heeft geinspireerd, tot de nauwst mogelijke samenwerking binnen dit gemenebest komen.

In samenwerking met het gemenebest zal de regering trachten de handel met Europa — door het scheppen van een vrijhandelszone — en de gehele wereld uit te breiden.

De regering is vastbesloten de waarde van het Pondsterling in het binnen- en buitenland te handhaven.

Het was de eerste maal dat de opening van het Britse parlementsjaar door de televisie werd uitgezonden.

Drie Russische geleerden ontvingen Nobelprijs voor natuurkunde

Stockholm. — De Zweedse koninklijke academie van wetenschappen kent de Nobelprijs-1958 voor natuurkunde toe aan de Sowjetrussische geleerden T. H. Tsjerenkof, I. E. Tamm en I. B. Frank.

De Nobelprijs-1958 voor scheikunde is voor de Britse geleerde F. Sanger te Cambridge.

De toekenning van de prijs voor natuurkunde aan de drie Russische geleerden geschiedde op grond van hun ontdekking en uitlegging van het zg. „effect van Tsjerenkof". Dit houdt in dat er lichtgolven ontstaan, wanneer elektronen met grotere snelheid dan die van het licht door water worden geleid.

De Britse geleerde Sanger ontving de prijs wegens zijn bestudering der samenstelling van proteinen, en met name van de cellen der insuline.

Voetballer wegens natrappen veroordeeld

Roermond. — De rechtbank te Roermond heeft de voetballer G.V.D.V. uit Weert, lid van de vereniging St. Oda, veroordeeld tot een voorwaarlijke gevangenisstraf van 'n week (proeftijd 1 j.) en 'n geldboete van 50 gulden of 10 dagen hechtenis, met als bijzondere bepaling, dat hij gedurende een jaar niet in enige club mag voetballen.

De speler was er van beschuldigd op 2 februari j.l. tijdens de wedstrijd Horn-St. Oda een tegenstander, de 21-jarige Th. Hanssen, opzettelijk lichamelijk letsel te hebben toegebracht. De veroordeelde trapte Janssen namelijk na, waardoor deze een beenbreuk opliep. De bal was op dat moment ver buiten speelbereik. De officier van Justitie had tegen G.V.D.V. een gevangenisstraf van zes weken geeist.

„Bedrog van gelovigen"

Waldschut. — Voor de rechtbank van Waldshut, in West-Duitsland, heeft de leider van een godsdienstige sekte, die de ondergang van de wereld voorspelde en een nieuwe Ark van Noach, met een voor de paus gereserveerde plaats, wilde bouwen, terecht gestaan op beschuldiging van „bedrog van gelovigen".

De beklaagde, de 35-jarige Zwitserse verkoper van wasmachines Josef Hassler, werd vrijgesproken.

Om het wereldkampioenschap DAMMEN

Rotterdam. — De zestiende partij tussen de Canadees Deslauriers (zwart) en de Rus Koeperman om het wereldkampioenschap dammen, is na 36 zetten in remise geëindigd. De stand is thans 18-14 in het voordeel van Koeperman.

Aantal verkeersongevallen in Amsterdam blijft dalen

Amsterdam. — Het aantal verkeersongevallen in Amsterdam na de invoering van de maximumsnelheid blijft dalende. In september 1958 werden 1738 verkeersongevallen genoteerd, dat is bijna 10 procent minder dan in september 1957. Over de eerste negen maanden van dit jaar is de verkeersthermometer gestegen tot 14381. Ook dat is beduidend lager dan in de eerste negen maanden van 1957, toen de thermometer 15701 verkeersongevallen aanwees.

Het Nederlands elftal voor de wedstrijd tegen ZWITSERLAND

Den Haag. — Het Nederlands voetbalelftal, dat zondag te Rotterdam tegen Zwitserland speelt is na de wedstrijd tegen Denemarken niet gewijzigd.

De ploeg komt dus in de volgende opstelling in het veld:

Doel: De Munck (DOS), achter: Wiersma (PSV), en Kuys (NAC), Midden: Van Wissen (PSV), Van der Hart (Fortuna '54) en Klassens (VVV), Voor: Van der Kuil (Ajax), Lenstra (SC Enschede), Kruiver (PSV), Van der Linden (DOS) en Moulijn (Feyenoord).

Reserves: Pieters Graafland Feyenoord), Kraay (DOS), Notermans (Fortuna '54) en Rutten (MVV).